

สมุทรสาครมอญสองเมือง

องค์ บรรจุน

มอญเป็นชนชาติเก่าแก่นับพันปี มีถิ่นฐานเดิมอยู่บริเวณพม่าตอนล่าง เป็นเจ้าของอารยธรรมทางด้านศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี อักษรศาสตร์ สถาปัตยกรรม กฎหมาย นาฏศิลป์ และดนตรี เป็นมรดกตกทอดมายังภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

ปัจจุบันชนชาติมอญไม่มีประเทศปกครองตนเอง เนื่องจากการยึดครองของศัตรูสำคัญอย่าง “พม่า” ชาวมอญถูกสังหารอย่างทารุณ ถูกเกณฑ์แรงงานเพื่อทำการเกษตร การก่อสร้าง และเกณฑ์เข้ากองทัพ สงครามระหว่างมอญและพม่าครั้งสุดท้าย เมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๐ ซึ่งมอญเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และสูญสิ้นเอกราช ชาวมอญส่วนหนึ่งได้อพยพเข้ามายังดินแดนสยาม

ชาวมอญกลายเป็นกำลังสำคัญของสยาม ด้านการเกษตร และป้องกันประเทศ ชาวมอญมีสิทธิเท่าเทียมกับชาวไทย ทุกประการ สามารถรับราชการ ประกอบอาชีพ ตลอดจนแต่งงาน

กับชาวไทย ดังกรณีเจ้าแม่วัดดุสิต หรือหม่อมเจ้าหญิงอำไพ ราชธิดาของสมเด็จพระเอกาทศรถ (พระนามของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) สมรสกับขุนนางเชื้อสายมอญที่ติดตามสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเข้ามายังกรุงศรีอยุธยา บุตรของเจ้าแม่วัดดุสิตคือ เจ้าพระยาโกษาธิบดี (ปาน) พระปทุมบรมราชชนกของราชวงศ์จักรี^๑ ชาวมอญและชาวไทยจึงมีความใกล้ชิดกัน ทั้งด้านเชื้อชาติ และวัฒนธรรม

ชาวมอญได้อพยพเข้ามายังสยามตั้งแต่สมัยอยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์รวมทั้งสิ้น ๙ ครั้ง^๒ ส่วนใหญ่ตั้งบ้านเรือนอยู่ตามที่ราบลุ่มริมแม่น้ำภาคกลาง บางส่วนตั้งภูมิลำเนาอยู่แถบภาคเหนือ ซึ่งเป็นเขตติดต่อกับชายแดนไทยและมอญ ต่อมาเมื่อที่ทำกินคับแคบ ชาวมอญจำนวนหนึ่งได้อพยพเพื่อหาแหล่งทำกินใหม่ๆ ทางภาคอีสานและภาคใต้^๓

ศูนย์กลางของชุมชนมอญในจังหวัดสมุทรสาคร ที่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยความเก่าแก่ของสถาปัตยกรรม และวัฒนธรรมมอญที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว^๔ เมื่อเทียบเคียงสายใยกับถิ่นฐานบ้านเรือนในเมืองมะละแหม่ง เมืองมอญในอดีต มีวิถีชีวิตใกล้เคียงกัน สิ่งที่แตกต่างจากมอญแห่งอื่นในสยามก็คือ การอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดสมุทรสาครนั้น มีทั้งชุมชนที่

โบสถ์และเจดีย์ ศิลปะสมัยอยุธยา วัดเกาะ สมุทรสาคร

โกศบรรจุอัฐิ ศิลปะมอญ วัดบางปลา สมุทรสาคร

ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และอีกส่วนหนึ่งไม่มีการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ได้แก่ชุมชนมอญเริ่มแรกของสมุทรสาคร ย่านตำบลบ้านเกาะและตำบลท่าทรายในปัจจุบัน

ในความรู้ของคนที่ไปทราบว่ามีมอญอยู่ที่พระประแดง สามโคก และปากเกร็ด เนื่องจากมีบันทึกในพงศาวดารว่าอพยพเข้ามาโดยมีใบบอกล่วงหน้า พระเจ้าแผ่นดินโปรดฯให้จัดกองทัพออกไปรับ และจัดสถานที่ให้อยู่อย่างเป็นทางการ แต่ชาวมอญในจังหวัดสมุทรสาครที่เป็นกลุ่มเริ่มแรกนั้น คาดว่าอพยพเข้ามาครั้งละเล็กละน้อย แล้วค่อยๆ รวมตัวกันภายหลัง หรือเข้ามาอย่างไม่เป็นทางการ สันนิษฐานว่า การเข้ามาของชาวมอญในชุมชนเริ่มแรกของจังหวัดสมุทรสาคร น่าจะใกล้เคียงกับการอพยพครั้งใหญ่ของมอญในสมัยรัชกาลที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๘ แต่ในการอพยพครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยโปรดฯให้ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่สามโคก ปากเกร็ด และพระประแดง แต่อาจเป็นไปได้ว่าในการอพยพครั้งใหญ่ มีผู้อพยพเข้ามาจำนวนราว ๔๐,๐๐๐ คนเศษ อพยพกันเข้ามาหลายเส้นทาง เพราะถูกพม่ากดขี่อย่างหนัก ฉะนั้นในการอพยพที่เร่งรีบ และไม่คุ้นเคยกับเส้นทาง จึงอาจมีการตกลง พลัดหลงกัน เมื่อเดินทางมาถึงสมุทรสาคร จึงปักหลักอยู่รอญาติที่จะตามมาและดูที่ท่าทางการสยামว่าจะมีนโยบายลงมาอย่างไร

หลักฐานการเข้ามาของชาวมอญในจังหวัดสมุทรสาครตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ เกิดขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ โดยโปรดฯให้สร้างป้อมและชุดคลองสุนัขหอน และโปรดฯให้ยกครัวมอญในเจ้าพระยามหาโยธา (ทอเรียะ) ไปทำมาหากินที่จังหวัดสมุทรสาครเมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๑^๕ เป็นกลุ่มชาวมอญที่มาสร้างและอยู่ดูแลป้อม อีกพวกหนึ่งไปชุดคลองสุนัขหอน หลังจากชุดลอกคลองเสร็จแล้ว ไม่ได้โยกย้ายออกไป ยังคงทำมาหากินที่ริมคลองสุนัขหอน^๖ คือ เขตตำบลมหาชัย ตำบลท่าจีน ตำบลบางกระเจ้า ตำบลบ้านป่อ ตำบลบางโทรัด และตำบลกาหลง

ส่วนชาวมอญในตำบลบ้านเกาะและตำบลท่าทรายเป็นชุมชนมอญคนละกลุ่มกับชาวมอญดังกล่าวข้างต้น หรือสามารถกล่าวได้ว่าเป็นชุมชนมอญที่ไม่มีการบันทึกหลักฐานการตั้งชุมชนอย่างในกรณีของชาวมอญที่เข้ามาในสมัยรัชกาลที่ ๓ อย่างไรก็ตาม ผู้สูงอายุในสองตำบลดังกล่าว ยืนยันตรงกันว่า ไม่มีใครมีญาติพี่น้องอยู่ที่สามโคก ปากเกร็ด และพระประแดง โดยเชื่อว่าชาวมอญในสองตำบลนั้น อพยพมาจากบ้านกะมาวัก เมืองมะละแหม่ง เมืองมอญโดยตรง หลักฐานสำคัญคือ มีการไปมาหาสู่ ติดต่อกับสัมพันธ์ และมีการแลกเปลี่ยนทางด้านศาสนา^๗

ชาวมอญบ้านเกาะช้าง เมืองมะละแหม่ง ประเทศพม่า

ศิลปวัฒนธรรม ระหว่างชาวมอญ ในสองตำบลแรกเริ่มกับหมู่บ้านกะมาวัก เมืองมะละแหม่งเป็นระยะเสมอมา^๘

หมู่บ้านกะมาวัก เป็นชุมชนขนาดใหญ่ เป็นแหล่งผลิตตำรา เป็นสำนักเรียนที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับมาตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน ชาวบ้านมีอาชีพทำนาทำไร่ ชอบอยู่อย่างสันโดษ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นชุมชนที่มีนักปราชญ์และผู้รู้สืบทอดกันมาทุกยุคทุกสมัย และพบว่ามีความคล้ายคลึงกับชาวมอญที่ตำบลบ้านเกาะและตำบลท่าทราย จังหวัดสมุทรสาคร^๙ สิ่งหนึ่งที่สามารถยืนยันสายใยของชาวมอญทั้งสองแห่งนี้ได้ดียิ่งหนึ่งคือการนับถือผี เนื่องจากชนชาติต่างๆ ล้วนนับถือผีก่อนที่จะมีศาสนาเกิดขึ้น ซึ่งการนับถือผีของทุกชนชาติยังคงสืบทอดมาจนปัจจุบัน แม้แต่ชาวมอญซึ่งนับถือพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัด ทว่ายังได้มีการผสมผสานความเชื่อในการนับถือผีเข้าไว้กับการนับถือศาสนาอย่างกลมกลืน ที่สำคัญคือผีที่ชาวมอญนับถือก็คือผีปู่ย่าตายาย หรือผีบรรพชนของตน และขึ้นชื่อว่าผีแล้ว ย่อมเป็นที่ยำเกรง และไม่กล้าปฏิบัติผิดจารีตประเพณี สามารถกล่าวได้ว่าควรลองในการนับถือผีนั้น เทียบได้กับกฎหมายในสังคมปัจจุบัน เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการควบคุมสังคมให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข ในยุคที่สังคมยังไม่มีการใช้กฎหมาย และสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้คนในสังคมมีสิ่งยึดโยงให้อยู่ร่วมกันอย่างมีวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีเป็นแบบแผน ข้อดีของการนับถือผีก็คือวัฒนธรรมประเพณีมอญหลายประการยังคงเหลือตกทอดมาถึงทุกวันนี้ เพราะผีช่วยรักษา

ชาวมอญเมืองไทย และชาวมอญเมืองมอญ (ประเทศพม่า) เข้าแถวต้อนรับ นายอานันท์ ปันยารชุน ในงาน สืบแผ่นดินไม่สิ้นชาติมอญ ณ โรงแรมแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร (๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๔)

การนับถือผีที่สามารถยึดโยงระบบเครือญาติ และหลงเหลือหลักฐานสะท้อนวิถีชีวิตของชาวมอญบ้านกะมาวก เมืองมะละแหม่ง กับชาวมอญที่ตำบลบ้านเกาะและตำบลท่าทราย จังหวัดสมุทรสาครได้อย่างชัดเจนก็คือ การสืบทอดการนับถือผีภายในตระกูล โดยทั่วไปคนมอญสืบทอดหน้าที่การนับถือผีผ่านลูกชายคนหัวโตของครอบครัว ซึ่งในเมืองมอญ (ประเทศพม่า) มีเพียงหมู่บ้านเดียวเท่านั้น ที่สืบทอดการนับถือผีผ่านลูกชายคนเล็กของครอบครัวคือ หมู่บ้านกะมาวก เมืองมะละแหม่ง และในเมืองไทย ก็มีชาวมอญเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่สืบทอดผีผ่านลูกชายคนเล็ก คือ ชาวมอญย่านบ้านเกาะ บ้านท่าทราย และชาวมอญที่โยกย้ายไปจาก ๒ หมู่บ้านนี้เท่านั้น ไม่พบในชุมชนมอญอื่นใดในเมืองไทย

สรุปได้ว่าชุมชนมอญเริ่มแรกที่สมุทรสาคร คือที่ตำบลบ้านเกาะและตำบลท่าทราย มีได้อพยพมาจากสามโคก ปากเกร็ด และพระประแดง แต่มาจากหมู่บ้านกะมาวก เมืองมะละแหม่ง คาดว่าอพยพเข้ามาก่อน พ.ศ. ๒๓๖๒ ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ ดูได้จากหลักฐานการสร้างวัด ซึ่งชาวมอญมักสร้างวัดขึ้นภายในชุมชนของตน พร้อมกับการสร้างบ้านเรือน เพื่อให้พระสงฆ์ที่ร่วมอพยพมาด้วยอยู่จำพรรษา เป็นที่ประกอบพิธีทางศาสนา แห่ลงเล่าเรียนของลูกหลาน และเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้าน สถาปัตยกรรมเหล่านั้น สะท้อนถึงความเก่าแก่ของชุมชน รวมทั้งการเกิดวัฒนธรรมมอญเฉพาะถิ่น ก่อนที่จะนำติดตัวไปยังชุมชนมอญแห่งอื่น

เมื่ออพยพไปในชั้นหลัง เช่น บางบัวทอง ไทรน้อย บางเลน หนองจอก มีนบุรี ลาดกระบัง และ บางกระดี่^{๑๐}

เหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นได้ชัดว่า ชุมชนมอญในจังหวัดสมุทรสาคร มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา และภาษา เป็นสิ่งแสดงความเชื่อมโยงกับชุมชนมอญหมู่บ้านกะมาวก เมืองมะละแหม่ง เมืองมอญ (ประเทศพม่า) นับแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานการณ์ในปัจจุบัน เมื่อมี “แรงงานต่างด้าวชาวพม่า” ซึ่งแท้จริงแล้ว ในจำนวนแรงงานต่างด้าวเหล่านั้นมากกว่า ๗๐ เปอร์เซ็นต์เป็นคนมอญ^{๑๑} ที่ยังมีสายสัมพันธ์เดียวกัน ชาวมอญทั้งสองเมือง ซึ่งต่างมีบรรพชนกลุ่มเดียวกัน มีประวัติศาสตร์ร่วมกัน มีวัฒนธรรม และภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อมอญทั้งสองเมืองได้พบกัน แม้จะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากระยะทาง และระยะเวลาที่จากกันมากกว่าสองร้อยปี

อย่างไร ก็ตาม สิ่งต่างๆ ดังกล่าวทั้งหมดทั้งมวลนั้น ไม่อาจกีดกันให้มอญสองเมืองมีข้อแตกต่าง หรือแบ่งเขาแบ่งเราแต่อย่างใด ต่างอยู่ร่วมในชุมชนเดียวกัน เข้าวัดทำบุญร่วมกัน พุดคุย ช่วยเหลือ ปลอดภัย และแบ่งปันกัน ตามอัตภาพที่โอกาสจะอำนวย ปรากฏ การณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่จังหวัดสมุทรสาคร มอญสองเมืองจึงอยู่ร่วมกัน เพราะต่างมีสายใยเชื่อมโยงถึงกันด้วยสายสัมพันธ์ที่มีมาแต่อดีต ไม่เคยเสื่อมคลาย

เชิงอรรถ

^๑ อารังศักดิ์ อาญวัฒน์. (๒๕๔๔). ราชสกุลจักรีวงศ์. หน้า ๙.

^๒ องค์ บรรจุน. (๒๕๕๐). สตรีมอญในราชสำนักสยามสมัยรัตนโกสินทร์ พ.ศ. ๒๓๒๕-๒๔๗๕. หน้า ๒๐-๒๒.

^๓ องค์ บรรจุน. (มีนาคม-เมษายน, ๒๕๕๐). เจลยปัญหาท้ายเล่ม. ใน เสี่ยงรามัญ. ๒(๔). หน้า ๓๒.

^๔ องค์ บรรจุน. (๒๕๔๕). ลักษณะสังคมมอญในจังหวัดสมุทรสาคร ระหว่าง พ.ศ. ๒๓๒๕-๒๕๔๕. หน้า ๓๕.

^๕ ทิพากรวงศ์. เจ้าพระยา. (๒๕๐๔). พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๓. หน้า ๓๗.

^๖ เพิ่งอ้าง. หน้าเดียวกัน.

^๗ องค์ บรรจุน. (กุมภาพันธ์, ๒๕๔๔). ทวนน้ำท่าจีน เยือนถิ่นสมุทรสาคร มอญนอกพงศาวดาร. ศิลปวัฒนธรรม. ๒๖(๔). หน้า ๕๔-๕๙.

^๘ องค์ บรรจุน. (๒๕๕๐). ต้นทางจากมะละแหม่ง. หน้า ๒๐-๒๒.

^๙ วีระ ทรงลักษณ์. (๒๕๓๐). สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับเจ็ดริ้ว. หน้า ๗๒.

^{๑๐} พิศาล บุญผูก. (๒๕๓๗). คนมอญบางกระดี่ มาจากที่ใด. ใน สงกรานต์รามัญบางกระดี่. หน้า ๑๓.

^{๑๑} สุกัญญา เบาเนิด. (มกราคม-กุมภาพันธ์, ๒๕๕๐). แรงงานพม่า อดิศัยทางชาติพันธุ์ที่คนมอญต้องเผชิญ. ใน เสี่ยงรามัญ. ๒(๗). หน้า ๙.

วัน (ชน) ชาติมอญ

ไร้รัฐแต่ไม่ไร้ราก

สิ้นแผ่นดินแต่ไม่สิ้นชาติ

สุกัญญา เบาเนติ

ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปีวันสำคัญวันหนึ่งของคนมอญไม่ว่าจะอยู่ไหนทั้งในประเทศไทย พม่า และต่างประเทศก็จะรวมตัวร่วมใจในการจัดงานสำคัญนี้ นั่นก็คือ “วันชาติมอญ” และในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้ วันชาติมอญก็จะเวียนมาบรรจบครบรอบเป็นครั้งที่ ๖๑ ถึงแม้ว่าวันชาติมอญถือกำเนิดเกิดขึ้นในกลุ่มคนมอญเมืองมอญ (ประเทศพม่า) ก็ตาม จะด้วยเป้าหมายทางการเมืองหรืออุดมการณ์ชาตินิยมมอญ มันก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า “วันชาติมอญ” ได้สะท้อนความรู้สึกและสำนึกถึงรากเหง้าและจุดกำเนิด ซึ่งก็ไม่ได้ต่างจากผู้คนที่เชื้อชาติอื่น ภาษาอื่น ที่พึงจะพูดถึงที่ไปที่มาของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้น “วันชาติมอญ” ยังเป็นกลไกสำคัญที่ส่งผ่านสำนึก ทางชาติพันธุ์ให้ผู้คนกลุ่มอื่นได้รับรู้ถึงการมีอยู่ของคนมอญ ถึงแม้จะ “ไร้รัฐแต่ไม่ไร้ราก” แม้จะ “สิ้นแผ่นดินแต่ไม่สิ้นชาติ !!!

ความเป็นมา

งานวันชาติมอญเริ่มจัดขึ้นนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๑ เป็นต้นมา หลังจากที่มีเมืองพม่าได้รับเอกราชอังกฤษ และจากการที่รัฐบาลพม่าไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงปางโหลง ทำให้ชนกลุ่มน้อยต่างๆ พยายามแยกตัวออกมาเป็นอิสระและจับอาวุธขึ้นต่อต้านกับพม่า ชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่มก็มีวันสำคัญนี้ เพื่อแสดงออกถึงความเป็นชนชาติและอิสระในการปกครองตนเอง

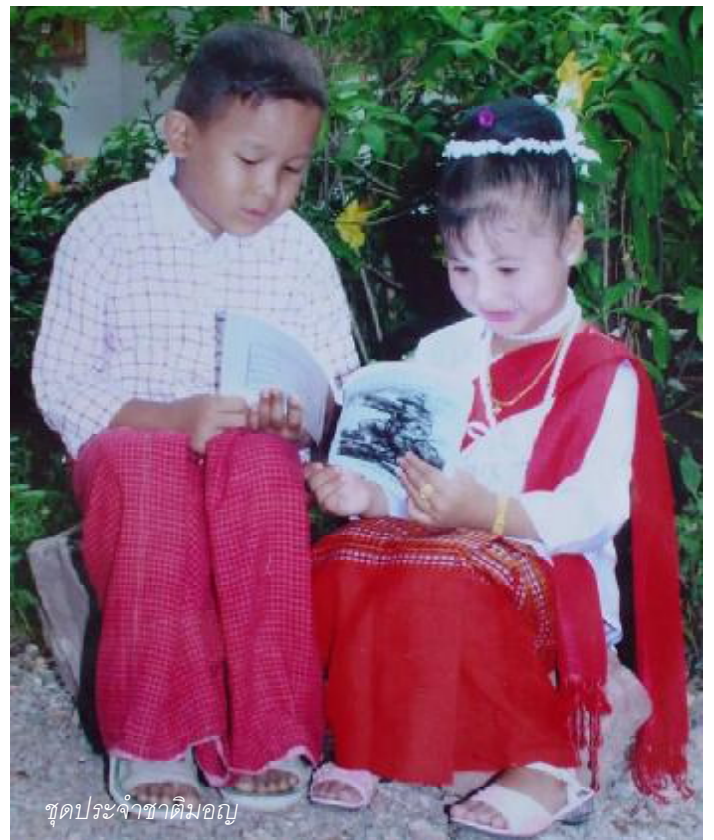
วันชาติมอญถูกกำหนดให้ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ (หลังวันมาฆบูชา ๑ วัน) เนื่องจากมีความสำคัญ เป็นวันแรกสร้างเมืองหงสาวดีของมอญ เมื่อ พ.ศ. ๑๑๖๖ โดย กษัตริย์สองพี่น้อง คือ พระเจ้าสมละ และ วิมลละ นานมาแล้วก่อนที่จะมีวันชาติมอญ ในช่วงนี้จะมีวันสำคัญทางศาสนาคือวันมาฆบูชา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ เมื่อทำบุญตักบาตรแล้วในวันรุ่งขึ้นคือ วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ ชาวมอญก็จะมีการทำบุญบวชพระที่ล่องลပ်อยู่ แล้วโดยจะนำข้าวปลาอาหารไปที่สุสาน ซึ่งชาวมอญอยู่เมืองมอญจะยึดถือปฏิบัติเช่นนี้จนกระทั่งมากำหนดให้มี **งานวันชาติ** **ความหมายของงานก็ยังเหลือเค้าเดิมคือ การระลึกถึง**

คนไทยเชื้อสายมอญ ร่วมงานวันรำลึกบรรพชนมอญ วัดศรีมงคล

บรรพบุรุษมอญผู้ล่องลပ် ระลึกถึงบุญคุณของพระเจ้าสมละ และ วิมลละ ที่สร้างเมืองหงสาวดี ระลึกถึงอดีตกษัตริย์และทหารผู้ซึ่งเสียสละเลือดเนื้อให้กับชนชาติมอญ

คนมอญนั้นเรียกงานวันชาติว่า “ตะจั่วเกะกาโหม่น” (တူကုမ္ပူ) แปลตรงๆ ว่า วันชนชาติมอญ หรือเรียกว่า “มาจกั่มวจะเวียก” (မာ့သွေ့ဝွေ့) แปลว่า แรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ วันชาติมอญ ครั้งแรกนั้นจัดขึ้นที่เมืองเกาะฮะมาง (ซองซอน) จังหวัดมะละแหม่ง เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๑ และจัดต่อเนื่องมาทุกปี เมื่อถึงวันสำคัญนี้คนมอญในทุกพื้นที่จะพร้อมใจกันจัดงานใหญ่บ้างเล็กบ้างขึ้นอยู่กับสถานที่ ถ้าจัดในเขตรัฐมอญเช่นจังหวัดมะละแหม่ง จังหวัดสะเทิม หรือพื้นที่ควบคุมของพรรคมอญใหม่ เช่นชายแดนไทย-พม่า ณ บ้านเจดีย์สามองค์ก็จะจัดใหญ่ได้และสามารถ

ชุดประจำชาติมอญ

แสดงออกด้านสัญลักษณ์คำพูด หรือแสดงเกี่ยวกับเรื่องการเมือง ได้อย่างเต็มที่โดยมีองค์ประกอบดังนี้ ๑) การจัดริ้วขบวนแห่ของประชาชน ๒) การร้องเพลงชาติมอญ ๓) การเชิญธงชาติมอญ ขึ้นสู่ยอดเสา ๓) การกล่าวสดุดีบรรพบุรุษมอญ ๔) การสวนสนามของกองทหาร ๕) การกล่าวปราศรัยของพระและผู้นำ ๖) การอ่านแถลงการณ์ ๗) การละเล่น ศิลปการแสดง เพื่อการเฉลิมฉลอง

แต่การจัดงานวันชาตินอกเขตรัฐมอญ เช่น พะโค ทวาย ตะนาวศรี มัณฑะเลย์ และเมืองย่างกุ้งทางการพม่าก็จะคุมเข้ม ไม่สามารถทำกิจกรรมในวันชาติอย่างครบถ้วนได้ เช่น ไม่สามารถนำเหล่าทหารมาสวนสนาม และ ห้ามการแสดงสัญลักษณ์บางอย่าง เช่น รูปธงชาติมอญที่มีรูปหงส์กำลังบินนั้น ก็จะถูกทางการพม่าจับทันที^๕ จึงเน้นการแสดงออกทางด้านการทำบุญตักบาตรและอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ล่วงลับ สำหรับหมู่บ้านเล็กๆ ที่ไม่มีการจัดงานเมื่อถึงวันนี้ในแต่ละบ้านก็จะมีการทำพิธีบูชา “เสาผี” ซึ่งเป็นตัวแทนของบรรพบุรุษ ในเมืองย่างกุ้งซึ่งเป็นเมืองหลวงของพม่าก็มีการจัดงานวันชาติมอญโดยกลุ่มนักศึกษาชาวมอญ เพราะเมืองย่างกุ้งมีคนมอญอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เหตุที่เมืองย่างกุ้งสามารถจัดงานวันชาติมอญได้นั้นเพราะเป็นการลดความกดดันทางการพม่าจึงอนุญาตให้ทำได้แต่ก็ต้องคุมเข้ม

“..อย่างที่ย่างกุ้งบางปีถ้าจัดงานพม่าก็ก่อกวน รู้ว่ามอญมากันเยอะก็พยายามจะก่อกวนบ้าง ปีนมอญเตรียมไว้พร้อมแล้ว เตรียมไว้อย่างใหญ่ก็ห้ามจัด ก็ก่อให้เกิดความเสียหาย เพราะเสียค่าใช้จ่ายอะไรไปเรียบร้อยแล้ว...”^๖

ในประเทศไทยมีการจัดงานวันชาติครั้งแรกเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕ โดยกลุ่มคนไทยเชื้อสายมอญที่ร่วมตัวกันในนามชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ^๗ ที่เคยเดินทางไปร่วมงานวันชาติ

มอญที่บ้านเจดีย์สามองค์ ชายแดนไทย-พม่า วันชาติมอญครั้งแรกจัดในกรุงเทพมหานคร ใช้โรงแรมเป็นสถานที่จัดงาน ลักษณะของงานเป็นการเลี้ยงพบปะสังสรรค์ และพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับเรื่องมอญ และต่อมาเปลี่ยนมามีการจัดนอกสถานที่ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัด เริ่มแรกที่วัดชนะสงคราม บางลำพู ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ แต่ยังไม่มีการใช้ชื่อ “งานวันชาติมอญ” เป็นการทำบุญบำเพ็ญกุศลให้บรรพชนมอญ และมีแสดงศิลปวัฒนธรรมมอญ จากนั้นก็มีการจัดต่อมาทุกปีวัดมอญในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด^๘

“...ครั้งแรกนั้นจัดที่โรงแรมอินทราประตูนํ้า และก็จัดต่อกันมาทุกปี ย้ายไปจัดโรงแรมเวียงใต้ โรงแรมรัตนโกสินทร์บ้าง ตอนแรกๆ ก็อยู่ตามโรงแรม ก่อนที่จะย้ายไปต่างจังหวัด บางปีไปจัดที่บ้านโป่ง ราชบุรี จัดเป็นงานวัฒนธรรมไปด้วย...ในงานที่จัดก็จะเชิญคนไทยเชื้อสายมอญออกมาพูด เที่ยงก็กินข้าว แล้วก็จะมีมอญรามาชดดาต๊ับ และตอนบ่ายก็พูดกันอีก ส่วนใหญ่จะเล่าเรื่องประวัติศาสตร์...”^๙

หลังจากเหตุการณ์ปราบปรามนักศึกษาที่เดินขบวนเรียกร้องประชาธิปไตยในประเทศพม่า วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๑ หรือเหตุการณ์ ๘๘๘๘ ทำให้กลุ่มนักศึกษาต้องลี้ภัยทางการเมืองออกจากพม่าเป็นจำนวนมาก ในจำนวนนี้มีกลุ่มนักศึกษาชาวมอญอพยพเข้ามาและพำนักอยู่ในประเทศไทยในฐานะผู้ลี้ภัยทางการเมือง ได้ร่วมกันก่อตั้งกลุ่มนักศึกษาชาวมอญโพ้นทะเล (Overseas Mon National Student Organization) ได้เริ่มจัดงานวันชาติมอญในมหาวิทยาลัยรามคำแหงในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และได้นำรูปแบบการจัดงานวันชาติมอญแบบมอญเมืองมอญ (ประเทศพม่า) ที่เน้นเรื่องอุดมการณ์ชาตินิยม จากนั้นได้ขยายออกไปจัดตามวัด เช่น วัดเจดีย์หอย จังหวัดปทุมธานี และวัดบางหญ้าแพรก จังหวัด

สมุทรสาคร ซึ่งช่วงเวลานี้สอดคล้องกับการเข้ามาของแรงงาน มอญย้ายถิ่นในจังหวัดสมุทรสาคร

ในช่วงแรกๆ นั้นงานวันชาติมอญที่จัดขึ้นในประเทศไทย จะแยกกันจัดระหว่างกลุ่มนักศึกษาหมอญโพ้นทะเลและกลุ่มคนไทยเชื้อสายมอญซึ่งจัดในนามชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ ซึ่งรูปแบบการจัดงานมีความแตกต่างกันคือกลุ่มนักศึกษาหมอญโพ้นทะเลจะเน้นเรื่องอุดมการณ์ชาตินิยม และชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ เน้นการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ การแสดงศิลปวัฒนธรรม ต่อมาในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ ได้ดึงกลุ่มแกนนำนักศึกษาหมอญเข้าร่วมกิจกรรมในงานวันชาติ และมีการปรับรูปแบบของงานให้เป็นทั้งอุดมการณ์ชาตินิยมมอญและวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน

“...ทำงานร่วมกันทั้งสองเมือง เขาก็เริ่มเข้าใจมากขึ้น เขาก็เริ่มเห็นแบบอย่างพยายามปรับ ซึ่งของมอญเมืองไทยอาจจะดูจืดสำหรับเขา เพื่อให้มีรสชาติขึ้น เช่นมีการอ่านแถลงการณ์เพิ่มสีส่น กล้าวเป็นภาษามอญมากขึ้น การแสดงดนตรี การรำ ก็พยายามดึงทางเมืองโน้น อย่างน้อยก็อย่างละครึ่งๆ เพราะดูแล้วจะเป็นการร่วมกันระหว่างมอญสองเมือง..”

ต่อมาชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ ได้ร่วมกับชุมชนมอญต่างๆ ทั่วประเทศจัดงานวันชาติมอญโดยหมุนเวียนกันไปในแต่ละปี เช่น วันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๕๖ พ.ศ. ๒๕๔๖ วัดสามัคคิยาราม จังหวัดปทุมธานี วันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๕๗ พ.ศ. ๒๕๔๗ วัดทองบ่อ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๕๘ พ.ศ. ๒๕๔๘ วัดราษฎร์ศรัทธาธรรม จังหวัดสมุทรสงคราม วันรำลึกชนชาติมอญ ครั้งที่ ๕๙ พ.ศ. ๒๕๔๙ วัดบึงลาดสวาย จังหวัดนครปฐม วันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๖๐ พ.ศ. ๒๕๕๐ วัดอัมพวัน จังหวัดลพบุรี และในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้จะมีการจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๖๑ ณ วัดบ้านไร่เจริญผล ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

สำหรับในต่างประเทศที่มีนักศึกษาหมอญโพ้นทะเลไปอาศัยอยู่ มีการรวมตัวจัดงานวันชาติมอญ เช่น อังกฤษ แคนาดา ออสเตรเลีย มาเลเซีย นอร์เวย์ ศรีลังกา เป็นต้น

วันรำลึกบรรพบุรุษมอญที่สมุทรสาคร

เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมานับตั้งแต่มีแรงงานมอญย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในจังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนมาก จึงมีการรวมตัวการจัดงานวันชาติขึ้น อาจกล่าวได้ว่างานวันชาติ

มอญ ที่สมุทรสาครนี้มีคนมอญเข้ามาร่วมงานมากที่สุดในประเทศไทย ในกรณีของการจัดงานวันชาติของคนมอญซึ่งอยู่ในฐานะชนกลุ่มน้อยของประเทศพม่า คำว่า “งานวันชาติ” อาจจะมีทั้งคู่แข่งและสื่อไปในทางการเมืองจนทำให้เกิดความวิตกว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่ด้วยแรงงานเหล่านั้นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์มอญ พุทธภาษามอญ และมีวัฒนธรรมประเพณีมอญ จึงได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มคนไทยเชื้อสายมอญในเมืองไทยให้มีการจัดงานวันชาติขึ้น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการสะท้อนสำนึกทางชาติพันธุ์ระหว่างคนมอญย้ายถิ่นและคนไทยเชื้อสายมอญต่อการมีบรรพบุรุษร่วมกัน ดังนั้นงานวันชาติมอญในสมุทรสาครจึงมีชื่อเรียกว่า “วันรำลึกบรรพบุรุษมอญ” ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ณ วัดศิริมงคล ตำบลบ้านเกาะ และวัดบางหญ้าแพรก ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

ภายใต้บริบทของสังคมไทย การจัดงานวันชาติของแรงงานมอญย้ายถิ่นมีการลดทอนสัญลักษณ์ของอุดมการณ์ชาตินิยมและการเมือง เช่น การปรับชื่องานจากวันชาติมอญ เป็นวันรำลึกบรรพบุรุษมอญ ไม่มีการสวนสนามของทหารมอญ ไม่มีการเชิญธงชาติมอญ แต่สิ่งที่ยังคงอยู่คือ การแสดงออกซึ่งวัฒนธรรมประเพณีมอญ เช่น การแสดงนาฏศิลป์ การแสดงดนตรีสากล การแข่งขันกีฬา ตะกร้อ ฟุตบอล มีการออกร้านจำหน่ายสินค้า เช่น เสื้อยืดสกรีนลายสัญลักษณ์ของงานวันชาติ ชุดประจำชาติ สร้อยไข่มุก เข็มกลัดรูปหงส์ สายรัดข้อมือ หนังสือและสิ่งพิมพ์ภาษามอญ ซีดีเพลงคาราโอเกะศิลปินมอญ เป็นต้น

สิ่งที่พบเห็นได้ในงานวันชาติมอญเสมอคือแรงงานมอญย้ายถิ่นที่มาร่วมงานจะพร้อมใจกันแต่งชุดประจำชาติ เป็นสัญลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อทำให้มีความแตกต่างจากพม่า ซึ่งในปัจจุบันมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่เข้าใจว่า มอญกับพม่าเป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเรื่องราวในประวัติศาสตร์ที่ชนชาติพม่าได้ทำสงครามและมีชัยชนะเหนือชนชาติมอญก็ได้รับเอาอารยธรรมมอญในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นภาษา วัฒนธรรม ประเพณีมาหลอมรวมกลายเป็นวัฒนธรรมพม่ามาจวบจนปัจจุบัน ประกอบกับพม่าก็ดำเนินนโยบายกลืนชาติมอญมาโดยตลอด พยายามแสดงออกว่าพม่ากับมอญเป็นชนชาติเดียวกัน จนมอญแทบจะไม่เหลือความเป็นเอกลักษณ์ของตนอีกต่อไป โดยเฉพาะการแต่งกาย ศิลปะการแสดง พม่ากับมอญนั้นคล้ายคลึงกันมาก ยากที่คนทั่วไปจะแยกแยะได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนมอญได้ตระหนักว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเอกลักษณ์ของมอญก็คงจะสูญสิ้นจากการรับรู้ของคนทั่วไป

ดังนั้นในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๓ คนมอญจึงคิดค้น “ชุดประจำชาติ” โดยชมรมนิสิตนักศึกษาชาวมอญในมหาวิทยาลัยอย่าง กิ่งนาโดยนายอองมาน” นักศึกษาแพทย์ขณะนั้น ได้ร่วมกับเพื่อน นักศึกษาจำนวนหนึ่ง ค้นหาเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายมอญ ขึ้นมาใหม่ ในการนี้ตัวแทนนักศึกษาได้กระจายกันลงพื้นที่สำรวจ ลวดลายผ้ามอญพื้นบ้าน ส่วนใหญ่เป็นลายที่เลิกทอกันไปแล้ว บ้าง ไม่ค่อยได้รับความนิยมบ้าง รวมทั้งผ้าในหีบห่อผ้าผี ซึ่งสืบ ทอดกันมาแต่ครั้งบรรพชนไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อได้ข้อมูลและ ตัวอย่างผ้ามอญโบราณมาแล้ว กลุ่มนักศึกษาได้ประมวลเอา ลายและสีที่ใช้กันมากที่สุด นำมาปรับปรุงเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ให้ เป็นชุดมอญที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว” คือ ผู้ชายต้องใส่ “โล่รง แดง” เป็นโล่รงพื้นแดงลายตารางคล้ายคันนา มีแถบขาวคาดที่ กลางผืน เดิมแถบสีเกิดจากการนำผ้าสองชิ้นเย็บริมต่อกัน เนื่อง จาก “กิ” ทอผ้าของมอญจะมีขนาดเล็กทำให้ได้ผ้าทอมี่ลักษณะ เป็นผ้าหน้าแคบ แต่ในปัจจุบันถึงแม้ว่าจะมีการทอด้วยเครื่องจักร ให้ได้ขนาดความกว้างของผืนผ้าโล่รงก็ตามแต่ก็ยังคงแถบสีขาว ไว้เหมือนเดิม ซึ่งกลายเป็นสัญลักษณ์ ทำให้โล่รงมอญแตกต่าง จากโล่รงของพม่า ส่วนเสื้อมีลักษณะเป็นสีขาวพื้น หรืออาจจะมึ ลายตารางสีแดงบนพื้นขาวคอกกลมแขนยาวผ่าหน้าผูกเชือก

สำหรับผู้หญิงต้องนุ่ง “ผ้าถุงแดง” ลายดอกบนพื้นแดง มีเชิง ส่วนผ้าถุงนั้นจะมีลักษณะการตัดเย็บแบบพิเศษ ต่างกับผ้า

ถุงของคนไทย คือจะมีการเย็บตีเกร็ดหลังคล้ายกับตีเกร็ด กระโปรงหรือผ้าถุงสำเร็จ และใช้แถบผ้าฝ่ายสีดำมีความกว้าง ประมาณ ๓ นิ้ว เย็บต่อที่ขอบเอวผ้าถุง เพราะเมื่อเวลาสวมใส่ ผ้า ถุงจะเข้ารูปสะโพกพอดี ส่วนเสื้อมีลักษณะเป็นเสื้อสีขาว หรือสี ชมพูอ่อนแขนยาว คอกกลมผ่าหน้าผูกเชือก ชายเสื้อค่อนข้างยาว ปิดสะโพกเพื่อให้แตกต่างจากเสื้อผู้หญิงพม่า ที่มีลักษณะชาย เสื้อสั้นแบบเอวลอย (เป็นลักษณะเสื้อผู้หญิงมอญแต่โบราณ)

นอกจากนี้ยังมี “เสื้อลายมอญ” มีข้อความเขียนด้วย ภาษามอญ และลวดลายเป็นเรื่องราวเกี่ยวตำนานประวัติศาสตร์ และสัญลักษณ์รูปหงส์ เสื้อลักษณะนี้ใช้สัญลักษณ์ประจำกลุ่ม และเสื้อวันชาติ ชุดประจำชาติยังสามารถใช้ในโอกาสอื่นๆ อีก เช่น เทศกาลงานบุญ วันสำคัญทางศาสนา งานแต่งงาน สวมใส่ ไปทำงานและอยู่ในที่พัก นายอองซอนโม่น อายุ ๒๕ ปี คนมอญ จากหมู่บ้านกวกเต เมืองมูเต็ง จังหวัดมละแหม่ง เข้าห้องอยู่ แถบมหาชัยนิเวศน์ และเข้ามาเป็นแรงงานในสมุทรสาคร ประมาณ ๙ ปีกล่าวถึงชุดประจำชาติมอญและเสื้อลายมอญให้ ฟังว่า

“...เรารู้จักมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว เขาก็ทำกันอยู่ เรายังรับรู้ โล่รงแดง เสื้อขาว ชุดประจำชาติเรารู้...ความหมายโล่รงคือ สี แดงหมายถึงสีแดง แสดงว่ารักชาติ ส่วนสีขาวหมายถึงศาสนา และจิตใจที่ใสสะอาด ส่วนที่พม่าไม่มีเสื้อที่สกรีนลายหรือทอ เป็น เสื้อขาวเฉยๆ ตราแบบนี้ไม่มีหรือทอ ทำไม่ได้หรือ เขาไม่ให้ทำ เขา ไม่ให้โอกาส ประเทศไทยนั้นทำได้...”

คนมอญเชื่อว่าการแต่งกายด้วยชุดประจำชาติมอญนั้น เป็นการแสดงถึงความรักชาติและแยกตัวออกจากความเป็นพม่า มิอู อายุ ๒๕ ปี คนมอญหมู่บ้านฮะปลาง จังหวัดมละแหม่ง ประเทศพม่า ทำงานที่สมุทรสาครประมาณ ๑๒ ปี กล่าวว่า

“...ถ้ามอญแต่งชุดมอญแสดงว่ารักชาติ ถ้าไม่แต่งชุด แบบนี้เขาก็ดูไม่ออก อันไหนมอญอันไหนพม่า...”

นอกจากชุดประจำชาติแล้ว ยังสามารถพบเห็น สัญลักษณ์อื่นในงานวันชาติอีกด้วยเช่น หงส์ จะปรากฏอยู่ตาม เสื้อยืด เข็มกลัด ภาพโปสเตอร์ติดตามห้องเช่า ตราสัญลักษณ์ ของกลุ่มทำบุญทำทาน กลุ่มหมู่บ้าน ตราชมรมฯ และสมาคมของ คนมอญทั้งในเมืองไทยและเมืองมอญ (ประเทศพม่า) ศูนย์การ เรียนรู้มอญ หนังสือและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ของคนมอญ และการ แสดงนาฏศิลป์ (ระบำหงส์ทอง)

เสื้อยืดลวดลายรูปหงส์มอญและข้อความภาษามอญ

เสื้อยืดรูปพระเจ้าราชวริราช และข้อความ กลุ่มสามัคคีหงสา

ส่วนธงชาติมอญ มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะการเคารพธงในงานวันชาติ แต่ด้วยข้อจำกัดของการอยู่ในสังคมไทย การนำธงชาติมาแสดงในที่สาธารณะ อาจจะขัดต่อความรู้สึกของคนไทย ดังนั้นธงชาติมอญจึงไปปรากฏอยู่ตามเอกสาร สิ่งพิมพ์ เสื้อยืด หรือติดไว้ภายในห้องพัก และไม่เคยนำมาแสดงในที่สาธารณะเลย

บรรยากาศของงานวันชาติมอญเป็นที่ครึกครื้นและสนุกสนานอย่างมาก เป็นช่วงเวลาและโอกาสที่แรงงานมอญจะได้พบปะสังสรรค์กัน เช่น พบปะคนในหมู่บ้าน รู้จักเพื่อนใหม่ ผู้ที่มาร่วมงานส่วนหนึ่งจะมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มมีลักษณะเป็น “กลุ่มทำบุญทำทาน” เป็นการรวมกลุ่มของคนหนุ่มสาวเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในงานบุญประเพณี การรวมกลุ่มลักษณะนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทำอยู่แล้วในสังคมมอญที่ประเทศพม่า ความสำคัญในงานวันชาติมอญ มีความสำคัญต่อคนมอญในประเทศพม่าเป็นอย่างมาก รวมทั้งแรงงานมอญในประเทศไทยก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน การมาร่วมงานวันชาติของคนมอญ เป็นการแสดงออกถึงการรักชาติ ซึ่งความรักชาติในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการจับอาวุธขึ้นต่อสู้ ถึงแม้ว่าอุดมการณ์รักชาติของคนมอญรุ่นใหม่จะถูกผลิตขึ้นจากอิทธิพลปัญหาทางการเมืองระหว่างรัฐบาล

พม่าและชนกลุ่มน้อยเมื่อหกสิบปีก่อนซึ่งเริ่มต้นด้วยการจับอาวุธขึ้นต่อสู้เพื่อกู้ชาติมอญ จนกระทั่งมีการเจรจาหยุดยิงกับรัฐบาลพม่า การเรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเองของมอญก็ยังคงอยู่เรื่อยมา คนมอญในประเทศพม่าทุกคนถูกปลูกฝังเรื่องการรักชาติ และในปัจจุบันอุดมการณ์รักชาติได้ถูกอธิบายใหม่ว่าการรักชาติ คือการรักษาไว้ซึ่งภาษาและวัฒนธรรมมอญ หากสิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่ชาติก็จะคงอยู่ด้วย งานวันชาติจึงเป็นโอกาสที่คนมอญทั้งหลาย ได้แสดงออกถึงการรักชาติ รำลึกถึงผู้ที่เสียสละทำงานเกี่ยวกับชนชาติ ผ่านการแสดงออกซึ่งวัฒนธรรมประเพณีและศิลปการแสดง

แต่ในทุกวันนี้การจัดงานวันชาติมอญ หรือวันรำลึกบรรพบุรุษมอญในจังหวัดสมุทรสาคร กลับถูกบิดเบือนความหมายไปในเชิงลบ ว่าเป็นการรวมตัวกันเพื่อระดมทุนต่อต้านรัฐบาลพม่า ซึ่งจะเป็นการกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ว่าต่อไปพม่ากับไทยจะโกรธกันเพราะไทยให้แรงงานมอญจัดงานวันชาติมอญในเมืองไทย หรือการนำไปผูกโยงกับเหตุการณ์ความไม่สงบในพม่าที่ผ่านมา เช่น การเดินขบวนประท้วงรัฐบาลพม่าของเหล่าพระสงฆ์และประชาชน ซึ่งทั้งหมดนี้มาจากความคิดจาก “คนนอก” ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดมาตลอด

เสื้อยืดลายมอญรูปกษัตริย์มอญ (พระเจ้ามโนฮอ)

ในขณะที่ “คนใน” ซึ่งหมายถึงคนไทยเชื้อสายมอญกลับไม่ได้รู้สึกอะไร ทั้งวัดและชุมชนมอญก็ยินดีให้มีการจัดงานวันชาติมอญ หรือ วันรำลึกบรรพบุรุษมอญ เพราะทราบดีว่าวันชาติมอญนั้นคือวันที่คนมอญทั้งหลายรำลึกถึงรากเหง้า บรรพบุรุษ วัฒนธรรม ประเพณีของตนเองทั้งสิ้น และตระหนักดีว่า **เจตนารมณ์ของงานวันชาติมอญนั้นก็เพียงต้องการให้คนมอญไม่ลืมตัว ไม่ลืมความเป็นมอญ** ซึ่งไม่ได้รวมตัวเพื่อต่อต้านพม่าอย่างที่เข้าใจ

คนไทยเชื้อสายมอญเอง ก็มีสิทธิที่จะแสดงวัฒนธรรม ประเพณีของชาติพันธุ์ ดังที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กล่าวไว้ในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๑๒ สิทธิชุมชน มาตราที่ ๖๖ “บุคคลซึ่งร่วมตัวกันเป็นชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษหรือฟื้นฟูประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน” จึงไม่แปลกอะไรว่า งานวันชาติมอญ หรือ วันรำลึกบรรพบุรุษมอญ จะเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างแรงงานมอญจากประเทศพม่ากับคนไทย

เชื้อสายมอญให้รำลึกถึงความเป็นมอญที่มีร่วมกัน...แม้ว่าจะต่างสัญชาติแต่ชาติพันธุ์นั้นไม่แตกต่าง...

เชิงอรรถ

^๑ พิสิทธิ์ ปลัดสิงห์, มอญ ชนชาติไร้แผ่นดิน, (กรุงเทพฯ: พิมพ์ที่จุฬจักรการพิมพ์, ๒๕๒๕), หน้า ๘๔.

^๒ สัมภาษณ์ นายสุนทร ศรีปานเงิน, รองประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพและประธานพรรคสันนิบาตชนชาติมอญ (Mon Unity League : MUL), ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙.

^๓ ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ (Mon Youth Community : MYC) ก่อตั้งโดยคนไทยเชื้อสายมอญในประเทศไทย เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๑๙ ปัจจุบันตั้งอยู่ ๗๗/๒ ถนนจักรพงษ์ บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยมีจิตสำนึกว่าชนชาติมอญอาจจะต้องสูญเผ่าพันธุ์ไปจากโลกนี้ ทั้งภาษา หนังสือ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ที่ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ดังนั้นบุคคลเชื้อสายมอญควรจะต้องรักษาและสืบทอดต่อไป

^๔ สัมภาษณ์ นายพิศาล บุญผูก, คนไทยเชื้อสายมอญเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อดีตประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพคนที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๓๗-๒๕๔๑), ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐.

^๕ สัมภาษณ์ นายพิสิทธิ์ ปลัดสิงห์, คนไทยเชื้อสายมอญอำเภอบางพลี จังหวัดราชบุรี, ๑๕ มกราคม ๒๕๔๙.

^๖ สัมภาษณ์ นายองค์ บรรจุน, คนไทยเชื้อสายมอญจังหวัดสมุทรสาครและประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ, ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙.

^๗ สัมภาษณ์ นายสุนทร ศรีปานเงิน, รองประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ และประธานพรรคสันนิบาตชนชาติมอญ (Mon Unity League : MUL), ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙.

^๘ องค์ บรรจุน, ต้นทางจากมะละแหม่ง, (กรุงเทพมหานคร: อัมรินทร์พรินต์ติ้งกรุ๊ป, ๒๕๔๙), หน้า ๒๒๕.

^๙ สัมภาษณ์ นายอองซอนไม้น, คนมอญจากเมืองมอญ ประเทศพม่า, ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๙.

^{๑๐} สัมภาษณ์ มิอู, คนมอญจากหมู่บ้านสะปะปลาง จังหวัดมะละแหม่ง เมืองมอญ ประเทศพม่า, ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๙.

ชัยการดับ

จำหน่ายพันธุ์ไม้ อุปกรณ์ตกแต่งสวน และ

จำหน่าย-รับซื้อของเก่า

นานาชนิด

พันธุ์ไม้อินด้า ไม้ผล

ไม้ดอก ไม้ประดับ

ทั้งเมืองร้อน และเมืองหนาว

รับออกแบบตกแต่งสวน

บริการเป็นกันเอง ราคาไม่แพง

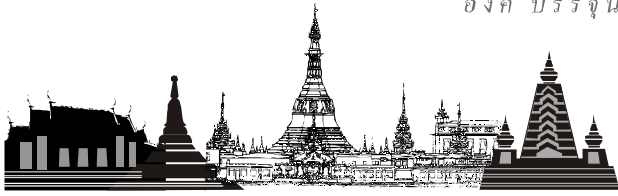
ฟรี

บริการให้คำปรึกษาการตกแต่งสวน

สุดาบ ดืออวโร โทรศัทพ์: ๐ ๒๕๖๗ ๒๕๖๗, ๐๕๕ ๖๗๖ ๕๗๐๗

วัดมอญในเมืองไทย ว้าวร์จุ๊ว

องค์ บรรพชน

วัดบางหญ้าแพรก

$$\mathbb{I} \otimes \mathbb{I} \otimes \mathbb{A} \otimes \mathbb{O}$$

ภายในเนื้อที่กว่า ๔๐ ไร่ ของวัดบางหญ้าแพรก ที่อยู่ตรงปลายแม่น้ำท่าจีนปากอ่าวไทย มีชื่อเป็นภาษามอญว่า “เพี้ยปาญปี” (พฺยปญฺปิ) แปลว่าวัดปากอ่าว และเป็นวัดมอญที่สร้างโดยชาวไทยเชื้อสายมอญ ซึ่งเป็นชุมชนมอญเก่าแก่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อแรกก่อสร้างวัดไม่มีการจดบันทึกประวัติไว้ จึงไม่ปรากฏหลักฐานว่า สร้างขึ้นในปีใด รวมทั้งไม่ทราบว่าได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาตั้งแต่เมื่อใด

ดังที่กล่าวแล้วว่าวัดบางหญ้าแพรกนี้ ไม่มีหลักฐานระบุเกี่ยวกับระยะเวลาในการสร้างวัด มีเพียงเรื่องเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่ภายในชุมชน และอดีตเจ้าอาวาสเล่ากันสืบมาว่า สร้างขึ้นเมื่อประมาณต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ อายุประมาณ ๑๗๗ ปี เนื่องจากเป็นวัดของชาวมอญดั้งเดิม จึงมีรูปหงส์เป็นสัญลักษณ์ภายในบริเวณวัด รวมทั้งมีรูปแบบสถาปัตยกรรมทั้งเก่าแก่ดั้งเดิมและสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นใหม่ในศิลปะแบบมอญจำนวนมาก เช่น กุฏิสงฆ์ เจดีย์ เมรุ และศาลาเก็บศพ โดยรอบบริเวณวัดเป็นหมู่บ้านของชาวมอญ เจ้าอาวาสวัดส่วนมากจึงเป็นชาวมอญ รวมทั้งพระครูอุทัยธรรมสาคร (พระอาจารย์มาลัย) เจ้าอาวาสรูปปัจจุบันด้วย ซึ่งท่านมีพื้นเพเป็นชาวมอญบ้านบางกระดี เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ลำดับเจ้าอาวาสปกครองวัดตามลำดับ มีดังนี้

รูปที่ ๑ พระอาจารย์เฒ่า

รูปที่ ๒ พระอาจารย์แยะ

รูปที่ ๓ พระอุปัชฌาย์เล่า

รูปที่ ๔ พระอธิการสาคร

รูปที่ ๕ พระครูสาครอรรธโกวิท (จำนงค์ ปุณณวิโก ป.ธ.)

எ)

รูปที่ ๖ พระครูอุทัยธรรมสาคร (พระอาจารย์มาลัย) เจ้า
บดท่าฉลอม

เมรุศิลปะแบบมอญประยุกต์ วัดบางหญ้าแพรก

กล่าวกันว่าแต่เดิมวัดบางหญ้าแพรกนี้เป็นแหล่งเทศนา
สอนญาติโยมที่เป็นที่เลื่อมใสศรัทธา และเป็นที่จาริกพระอภิรรม
เจ็ดคัมภีร์ด้วยอักษรขอมอญลงบนใบลาน ทุกวันขึ้น ๑๕ ค่ำ จะมี
เจ้าอาวาสวัดมอญในเขตจังหวัดสมุทรสาครมาประชุมพร้อมกัน
เพื่อชำระตรวจทานหนังสือเก่าให้ถูกต้อง และจารึกลงบนใบลาน
เป็นประจำทุกปี เพิ่งจะงดเว้นไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐

วัดบางหญ้าแพรกมีเจ้าอาวาสปกครองสืบต่อกันมาหลาย
รูป โดยเฉพาะพระอุปัชฌาย์ล่าย ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสรูปที่ ๒ มี
สาธุชนนับถือศรัทธาเป็นอย่างมาก จึงสามารถสร้างวัดได้รุ่งเรือง
มั่นคง แต่ส่วนมากการก่อสร้างในระยະเวลานั้น ไม่มีการออกแบบ
วางผังที่ดีนัก เนื่องจากเนื้อที่วัดยังมีน้อย รวมทั้งสิ่งก่อสร้างใน

โบสถ์ไม้สักเก่า อายุราว ๑๗๗ ปี วัดบางหญ้าแพรก

ระยเวลานั้นล้วนก่อสร้างด้วยไม้ จึงผุพังลงตามกาลเวลา ถึงแม้ว่าเจ้าอาวาสรูปหลังๆ จะพยายามซ่อมแซมต่อเติมแล้วก็ตามกระทั้งเมื่อพระครูอุทัยธรรมสาคร (พระอาจารย์มาลัย) รับตำแหน่งเจ้าอาวาส ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสรูปปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาโดยการวางผังวัดใหม่ทั้งหมด ย้ายกุฏิใหม่ให้เป็นระเบียบ รวมทั้งย้ายทำเลที่ตั้งวัดออกให้ไกลจากริมปากแม่น้ำท่าจีน เพื่อหนีภัยธรรมชาติจากการกัดเซาะของน้ำริมตลิ่ง บริเวณด้านหน้าวัดในปัจจุบันจึงมีบริเวณกว้างขวาง เป็นการปรับปรุงทัศนียภาพวัดมีความสง่างาม ปลุกต้นไม้ให้ความร่มรื่นทั่วบริเวณวัดดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้สิ่งก่อสร้างในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่ปลูกสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กและก่ออิฐถือปูน เพื่อความคงทนถาวร ประกอบกับไม้ในยุคปัจจุบันนั้นหายากและมีราคาแพง

อาณาเขตของวัดบางหญ้าแพรกด้านทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันตก ติดต่อกับที่ดินของประชาชน ส่วนทิศตะวันออกติดแม่น้ำท่าจีน มีลานคอนกรีตเสริมเหล็กเป็นเขตหน้าวัด ทางวัดได้มีการสร้างถนน เพื่อได้ใช้ในการคมนาคมไว้อย่างรอบ

พระอาจารย์มาลัย ได้จัดสรรเนื้อที่วัดกว่า ๔๐ ไร่ มอบให้ทางราชการหลายแปลง ได้แก่ โรงเรียนวัดบางหญ้าแพรก (ปัจจุบันขยายถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓) สถานีอนามัยตำบลบางหญ้าแพรก มอบเนื้อที่ริมแม่น้ำบางส่วนให้แก่ทางราชการเพื่อสร้างเป็นท่าเทียบเรือประมง พร้อมกันนี้ยังมอบที่ดินสำหรับสร้างศาลเจ้าแม่ปากคลอง (เจ้าแม่อาเนี้ย) ตามศรัทธาของประชาชน ในชุมชนซึ่งล้วนมีอาชีพด้านการประมง นับว่าพระอาจารย์มาลัยเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองเห็นประโยชน์ที่จะเกิดแก่ชุมชน บางหญ้าแพรกอย่างแท้จริง สิ่งที่ท่านมอบให้จึงเป็นสาธารณะประโยชน์ของประชาชนทุกระดับชั้นตลอดมา

สิ่งหนึ่งที่พระอาจารย์มาลัยนึกถึง และสำนึกอยู่ตลอดเวลา นั่นคือ เชื้อสายมอญที่มีอยู่ในตัวของท่าน ท่านรักความเป็นมอญ ท่านรักคนมอญ โดยไม่แบ่งแยกว่าเป็นคนมอญเมืองไหน สัญชาติไทยหรือสัญชาติพม่า เพราะท่านถือเป็นคนมอญเฉกเช่นเดียวกัน สืบเชื้อสายเดียวกัน นับถือศาสนาพุทธ และพูดภาษาเดียวกัน ในขณะที่ใครหลายคนรังเกียจ “แรงงานต่างด้าวชาวพม่า” หรือแม้แต่ว่าในบรรดาเขาเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นคนมอญ แต่มาจากประเทศพม่า ก็ยังไม่รู้สึกสงสารและเห็นใจ ไม่มีคำถามด้วยซ้ำไปว่า “ทำไม” เพราะเหตุใดเขาจึงต้องจากบ้านทั้งเมืองมา เพียงเพื่อ...ให้คนในบ้านเมืองอื่นโขกสับ หัวเราะขบขันในรูปพรรณที่ดูไร้การศึกษา สถานะต่ำชั้น สำเนียงภาษาแปร่งหู การกินอยู่ที่ “ไม่เหมือนเรา” เท่านั้นเองหรือ...?

พระอาจารย์มาลัยเปิดรับคนมอญ ทั้งมอญเมืองไทย และคนมอญที่มาจากเมืองมอญ (ประเทศพม่า) ทั้งให้งานทำให้

คนมอญเมืองมอญ (ประเทศพม่า) นิยมนำบุตรหลานเกิดใหม่มาให้พระอาจารย์มาลัย ตั้งชื่อ รับขวัญ และรักษาโรคด้วยสมุนไพร

ที่พักรับ เปิดศูนย์การเรียนรู้ให้แก่ลูกหลานแรงงานมอญ เพื่อเด็กๆ จะได้ไม่โง่ เด็กๆ จะได้รู้ภาษาไทย รู้ภาษาอังกฤษ และรู้ภาษามอญ นาฏศิลป์มอญ เพื่อจะได้ไม่ลืมรากเหง้าของตัวเอง ยามหน้าเทศกาล พระอาจารย์มาลัยยังได้สนับสนุนให้มีการจัดงานตามประเพณีของคนมอญ เพื่อเปิดโอกาสให้คนมอญเหล่านั้นได้พบปะสังสรรค์ ทำบุญสุนทาน ผ่อนคลายจากการทำงานหนัก และคลายความคิดถึงมาตุภูมิ สิ่งที่พระอาจารย์มาลัยปฏิบัติเหล่านี้ดูเหมือนจะสวนทางกับมุมมองของหน่วยงานราชการ ที่มองคนเหล่านี้เป็นแค่เพียง “แรงงานเถื่อน” ไม่ควรจะได้รับสิ่งที่ดีๆ ในชีวิต แม้เพียงแค่ช่วงขณะยามก็ตาม บ่อยครั้งที่เจ้าหน้าที่จับตามองและสอบถามอย่าง “เอาจริงเอาจัง” กับพระอาจารย์มาลัย

คำถามที่ผู้เขียนกล้าถาม ด้วยเพราะรู้จักท่านมานานแล้ว นั่นคือ “...อาจารย์ไม่กลัวหรือครับ...” ผู้เขียนได้รับคำตอบนี้ว่า

“...เราก็มอญ เราก็มอญ เป็นคนเหมือนเรา เราอยู่กับวัด มีที่อยู่ มีงานให้ทำ มีอาหารเหลือกินบาตร เขาหนีร้อนมาพึ่งเย็น ใครๆ ก็รังแก ใครๆ ก็รังเกียจ ถ้าเราไม่ช่วยแล้วใครจะช่วย...”

ด้วยสายใยของชาติพันธุ์ และความเป็นมนุษย์

เหตุการณ์ที่หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงบทความเกี่ยวกับแรงงานต่างชาติดูหมิ่นเหยียดหยาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงงานที่มาจากประเทศพม่า ว่าแรงงานเหล่านี้จะเข้ามายึดครองพื้นที่รวมทั้งคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร ที่ห้ามมิให้แรงงานเหล่านี้จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม เพราะเกรงว่าจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ

สิ่งที่สื่อมวลชนและเจ้าหน้าที่รับ ผู้ซึ่งอ้างว่า “รักชาติ” แต่เป็นการรักชาติแบบ “มองไม่เห็นความเป็นมนุษย์” และได้ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อความรู้สึกนึกคิดของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อคนไทยเชื้อสายมอญในมหาชัย ที่มีความเกี่ยวโยงสัมพันธ์กับแรงงานมอญย้ายถิ่นที่มาจากพม่า

ความเกี่ยวโยงสัมพันธ์ระหว่างคนไทยเชื้อสายมอญในมหาชัย กับคนมอญย้ายถิ่นที่มาจากประเทศพม่าได้เกิดขึ้นมาเนิ่นนาน ดังคำพูดของ “พระครูปลัดโนรา อภิวโร” เจ้าอาวาสวัด

พระครูปลัดโนรา อภิวโร เจ้าอาวาสวัดศิริมงคล

วัดศิริมงคล (สังเกตด้านล่างซ้ายของภาพ พบชาวมอญในชุดประจำชาติ เข้าออกวัดอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากวัดเป็นสถานที่เดียว ที่พวกเขาจะใช้เป็นที่ทำบุญ ตรวจดูดวงชะตาจากพระภิกษุมอญ

ศิริมงคล แห่งตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ผู้ซึ่งเป็นคนไทยเชื้อสายมอญในพื้นที่ที่ว่า

“...วัดศิริมงคลนั้นห่างไกลจากตลาด ห่างไกลจากโรงงานไม่เท่าไรนัก คนมอญก็มาหลบภัย ก็มาหลบก่อนที่จะเข้าโรงงาน หลบอยู่ที่วัดนี้ ประกอบกับหลวงพ่อกำท่านเมตตาต่อคนมอญ เพราะท่านรู้เรื่องคนมอญดี เพราะว่าหลวงพ่อก็คือเป็นคนมอญ แต่เป็นคนมอญไทยรามัญ ที่นี้พ่อกคนมอญพม่าเข้ามาอยู่แล้ว หลวงพ่อกก็ให้ความอุปการะ หุงข้าวให้กินบ้าง พาไปหลบตำรวจบ้าง สมัยก่อนทางด้านหน้าวัดที่ติดกับแม่น้ำท่าจีน ส่วนทางด้านหลังเป็นสวนพุทรา หลวงพ่อกก็ให้คนขับรถไปหลบ... เขาไม่ลืมบุญคุณที่ได้กินข้าว ได้ที่อยู่อาศัย เขาก็เลยมาต่อๆ กันเรื่อย หมู่บ้านเขาก็รู้กันแล้วบอกต่อๆ กันไป แล้วก็อีกอย่างหนึ่งที่นี่ก็มีพระมอญพม่าด้วย...” *

ทุกวันนี้ พระครูปลัดโนราและวัดศิริมงคล ก็ยังมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับคนมอญย้ายถิ่น ดังเช่นการที่คนมอญย้ายถิ่นจะเข้ามาทำบุญที่วัดทุกวันพระและวันสำคัญทางศาสนา และการที่มีพระมอญจากเมืองมอญจำพรรษาอยู่ที่นี่ ก็ได้ทำให้คนมอญย้ายถิ่นได้เข้ามาขอความช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ อาทิ การรักษาโรคตามแบบโบราณ การสะเดาะเคราะห์ ฯลฯ นอกจากนี้ ด้วยความช่วยเหลือของพระครูปลัดโนรา วัดศิริมงคล จึงถูกใช้เป็นสถานที่ที่คนมอญย้ายถิ่นจัดงาน “วันชาติมอญ” หรือ “วันรำลึกบรรพบุรุษมอญ” มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยที่งานดังกล่าวก็คือพื้นที่ของการธำรงความเป็นชาติพันธุ์มอญ ผ่านการสวดวิีรชนมอญและการแสดงทางวัฒนธรรม

นอกจากพระครูปลัดโนราแล้วนั้น ยังมี “หลวงพ่อมาลย์” เจ้าอาวาส “วัดบางหญ้าแพรก” ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร อีกท่านหนึ่ง ที่ช่วยเกื้อหนุนให้คนมอญย้ายถิ่นได้ธำรงความเป็นชาติพันธุ์ของตน หลวงพ่อมาลย์เป็นคนไทยเชื้อสายมอญบ้านบางกระดี เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ ท่าน

คนมอญเมืองมอญ (ประเทศพม่า) นิยมนำบุตรหลานเกิดใหม่มาให้
พระอาจารย์มาลัย ตั้งชื่อ รับขวัญ และรักษาโรคด้วยสมุนไพร

ได้รับนิมนต์ให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดบางหญ้าแพรกเมื่อหลายสิบ
ปีก่อน ดังนั้น ท่านจึงเป็นอีกผู้หนึ่งที่เข้าใจความเป็นไปของคน
มอญย้ายถิ่นที่มหาชัย บทบาทสำคัญของท่านที่มีต่อคนมอญ
ย้ายถิ่นก็คือ การอนุญาตให้ใช้สถานที่วัดเป็นที่ตั้งของ “ศูนย์
พัฒนาภูมิปัญญาคนมอญ” โดยที่แนวคิดของการจัดตั้งศูนย์ดัง
กล่าวก็คือ

“...เพื่อรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมและรักษาภาษามอญให้
มีอยู่ และเพื่อให้ชาวมอญไม่หมดไปในโลกนี้ เมื่อเราเกิดมาเป็น
คนมอญ เราก็อยากให้เด็กมอญได้ภูมิใจในความเป็นชนชาติของ
เขา เพราะว่าคนเราเกิดเป็นมอญนี้มันก็มีความน้อยใจ ในเมื่อเขา

เด็กหลานแรงงานมอญ ในศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาคนมอญ
วัดบางหญ้าแพรก

ไม่มีการศึกษา เขาก็จะไม่รู้ประวัติศาสตร์ของมอญ ไม่รู้ว่าเผ่าพันธุ์
เป็นอย่างไร เขาจะน้อยใจ... คนไทยทำไม่ถึงไม่หมดไปก็เพราะ
ภาษาไทย ภาษานั้นสำคัญมาก... จะรักษาประเทศให้อยู่ได้
ภาษาและวัฒนธรรมต้องคงอยู่...” **

นอกจากจะสอนภาษา ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม
มอญแล้ว ศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาคนมอญ ยังสอนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ เพื่อให้ลูกหลานมอญสามารถดำรงชีวิต
ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อีกด้วย และด้วยบทบาทของหลวงพ่
มาลัยในการเป็นผู้อุปถัมภ์ ศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาคนมอญ เช่นนี้เอง
ที่ทำให้คนมอญย้ายถิ่นมีความเคารพศรัทธาต่อท่าน ดังจะเห็นได้
จากการที่ในห้องเช่าของคนมอญย้ายถิ่นจำนวนมาก มีรูปภาพ
ของท่านอยู่บนหิ้งบูชาพร้อมกับภาพของสถานที่และบุคคลที่คน
มอญเคารพ ดังเช่น ภาพพระธาตุต่างๆ ภาพพระพุทธรูปที่สำคัญ
ภาพกษัตริย์มอญในอดีต ภาพพระยาเจ่ง รวมทั้งพระบรมฉายา
ลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุ
วงศ์ เป็นต้น

หากมองจากสายตาคนนอกโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสาย
ตาของรัฐไทย บทบาทของ หลวงพ่มาลัย และ พระครูปลัดโนรา
ที่มีต่อคนมอญย้ายถิ่น ก็อาจทำให้เกิดคำถามที่ว่า เพราะเหตุใด
พระทั้งสองรูปจึงให้ความช่วยเหลือและดูแลคนที่ลี้ภัยเข้ามา
เมืองอย่างผิดกฎหมาย แต่หากมองด้วยสายตาของมนุษย์ด้วย
กันก็จะพบว่า แรงงานมอญที่เข้ามาใน ล้วนถูกผลักดันจากชุมชนดั้ง
เดิมของตนด้วยความเดือดร้อนทั้งในทางเศรษฐกิจและการเมือง
การให้ความช่วยเหลือดูแลผู้ที่เดือดร้อนเช่นนี้ ก็คือหน้าที่หนึ่งที่
มนุษย์พึงมีต่อกันมิใช่หรือ และเมื่อมองด้วยสายตาของความ
เป็นชาติพันธุ์ สิ่งที่ พระครูปลัดโนรา และ หลวงพ่มาลัย กระทำ
ต่อคนมอญย้ายถิ่นนั้น ล้วนเกิดขึ้นจากสายใยของความเป็นชาติ
พันธุ์ “มอญ” ที่ยึดโยงกันอยู่ ซึ่งสายใยของชาติพันธุ์และความเป็น
มนุษย์นั้น ล้วนอยู่เหนือเส้นแดนที่ถูกขีดขึ้นโดยรัฐ

เชิงอรรถ

* สัมภาษณ์ พระครูปลัดโนรา อภิโร เจ้าอาวาสวัดศิริมงคล ตำบลบ้านเกาะ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร, อ้างใน สุกัญญา เบาเนิด. การสร้างอัตลักษณ์ของคน
มอญย้ายถิ่น: กรณีศึกษาแรงงานข้ามชาติในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์มานุษย
วิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สาขาวิชามานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๙.

** สัมภาษณ์ นายจอมมอญ ครูประจำศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาคนมอญ วัดบางหญ้า
แพรก อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร, อ้างใน สุกัญญา เบาเนิด. การสร้างอัตลักษณ์
ของคนมอญย้ายถิ่น: กรณีศึกษาแรงงานข้ามชาติในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์
มานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สาขาวิชามานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๙.

เทศน์คาถาพันวันออกพรรษา วัดทุ่งเขิน สุพรรณบุรี

; องบรรณาธิการ

จากการที่ “เสียงร่ำมัญ” ได้ไปเยี่ยมเยือนวัดทุ่งเขิน ตำบลทุ่งคอก อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเก็บข้อมูลในการจัดทำเสียงร่ำมัญฉบับ “สุพรรณบุรีมีมอญ” เมื่อหลายเดือนก่อนก็ได้ทำให้เราทราบว่า วัดทุ่งเขินมีการเทศน์คาถาพันในช่วงเทศกาลออกพรรษาของทุกปี และในการเทศน์นั้น ก็จะมีการตกแต่งบริเวณวัด ศาลา และธรรมาสน์ ด้วยต้นไม้ ผลไม้และธงทิวตามแบบมอญ รวมทั้งถึงแม้คนที่พูดมอญกันไม่ได้แล้ว นอกจากคนรุ่นเก่าๆ และการเทศน์ก็เทศน์เป็นภาษาไทย แต่ที่นี้ก็ยังมีการสวดรับเทศน์ด้วยการสวด “เอาจ...” ถึงแม้จะเป็นการเขียนบทสวดรับเทศน์สำเนียงมอญด้วยตัวอักษรไทยก็ตาม อย่างไรก็ตามสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า วัดทุ่งเขินแห่งนี้ ยังมีความเป็นมอญซ่อนอยู่ เราจึงได้เสนอพระอาจารย์บุญมี (พระสมุห์บุญมี ธมฺมสโร) เจ้าอาวาสวัดทุ่งเขิน ว่าปีนี้น่าจะมีการเทศน์มอญสักหนึ่งกัณฑ์ เพื่อเป็นการช่วยรื้อฟื้นความเป็นมอญของบ้านทุ่งเขินให้กลับมามีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง ซึ่งพระอาจารย์บุญมีก็เห็นด้วย

บรรยากาศการเทศน์มหาชาติ วัดทุ่งเขิน

ท่านที่ได้อ่านเสียงร่ำมัญฉบับ “สุพรรณบุรีมีมอญ” ก็คงจะทราบแล้วว่า บรรพบุรุษของคนมอญบ้านทุ่งเขินนั้นอพยพมาจากบ้านดอนกระเบื้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี เราจึงคิดว่า หากสามารถนิมนต์เจ้าอาวาสวัดดอนกระเบื้องให้มาเทศน์รวมทั้งชักชวนพี่น้องชาวดอนกระเบื้องให้มาร่วมงานที่วัดทุ่งเขินก็น่าจะดีไม่น้อย ทั้งนี้ก็เพื่อที่ว่าคนมอญจากทั้งสองแห่งซึ่งมีกรากเดียวกันจะได้เชื่อมสัมพันธ์กันอีกครั้ง แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายที่พี่น้องบ้านดอนกระเบื้องไม่สามารถมาได้ เพราะวันที่สะดวกสำหรับวัดทุ่งเขินในการจัดเทศน์มหาชาติคือวันที่ ๒๗ ตุลาคม ซึ่งเป็นวันที่วัดดอนกระเบื้องก็มีงานเช่นกัน

ถึงแม้เจ้าอาวาสวัดดอนกระเบื้องจะไม่สามารถมาได้ทั้งๆ ที่ท่านเองก็มีความตื่นเต้นและสนใจอยู่ไม่น้อย แต่เราก็ได้รับโอกาสอันดีจาก “พระปลัดอุ่น สิริภุโท” เจ้าอาวาสวัดม่วง ตำบลบ้านม่วง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ที่รับนิมนต์มาเทศน์ในกัณฑ์วนประเวศ รวมทั้งพี่น้องจากบ้านโป่ง-โพธาราม-ราชบุรีนำโดย อาจารย์อำไพ มัชฌมาน และ อาจารย์โยสภณ นิไชโยค อีกประมาณ ๕๐ คน ยินดีที่จะมาร่วมงานที่วัดทุ่งเขิน

การจัดเทศน์ภาษามอญและการมาเยือนของพี่น้องมอญจากราชบุรีในครั้งนี้ได้จบลงเพียงแค่นี้จบเท่านั้น เหตุการณ์นี้ได้ทำให้ความรู้สึกถึงความเป็นมอญ ของพี่น้องชาวทุ่งเขินได้ฟื้นคืนกลับมาอีกครั้ง ดังเช่นการได้ฟังเทศน์เป็นภาษามอญ ได้ทำให้คุณยายสำเนียง ซึ่งเป็นคนรุ่นเก่าของบ้านทุ่งเขินที่ยังพูดภาษามอญอยู่ พูดออกมาด้วยความสุขใจว่า “เทศน์เพราะเหลือเกิน” รวมทั้งพี่น้องมอญของทั้งสองแห่งที่หลายคนไม่เคยพบกันมาก่อน บางคนเพียงแค่เคยได้ยินเรื่องเล่าจากพ่อแม่ปู่ย่าตายายเท่านั้น ว่าตนมีเครือญาติอยู่ที่ราชบุรี เหตุการณ์ในวันนั้นได้สร้างสายสัมพันธ์ของความเป็นมอญขึ้นระหว่างกัน พระอาจารย์บุญมีที่ตั้งใจจะให้มีการสอนภาษามอญขึ้นที่ทุ่งเขิน ก็มีโอกาสดำเนินการกับอาจารย์อำไพ มัชฌมาน อดีตประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ ผู้ซึ่งเป็นนักวิจัย ที่กำลังพัฒนาหลักสูตรภาษามอญร่วมกับสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมฯ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อนำเข้าสู่ระบบโรงเรียน และได้มีการประสานงานเกื้อหนุนกันเพื่อให้หลักสูตรภาษามอญที่ทุ่งเขินในวันข้างหน้า

ก่อนจะลาจากกัน พระอาจารย์บุญมีก็ได้แจกของที่ระลึก รูปหงส์ ที่วัดทุ่งเขินสร้างขึ้นให้แก่พี่น้องจากราชบุรีทุกๆ คน และหลังจากวัดทุ่งเขิน สุพรรณบุรี ที่ในวันนี้ได้มีโอกาสบินกลับไปยังราชบุรี ก็จะเป็นดังสัญลักษณ์ของสายสัมพันธ์ของคนมอญจากทั้งสองแห่งที่ได้เริ่มก่อร่างขึ้นแล้ว...

ศิลปวัฒนธรรม

๑๐๐ ปี ๖๐ ปี ๖๐ ปี

ปริญญากุลปรการ

โลงมอญ (อะลาบ็อก)

สวัสดีครับท่านผู้อ่านทุกท่าน ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอเรื่องศิลปพื้นบ้านในการทำโลงมอญ (อะลาบ็อก) ของชุมชนมอญพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ความเป็นมา ชาวมอญเป็นชนชาติหนึ่งที่มีความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของตนเอง และยังเผยแพร่วัฒนธรรมของตนไปสู่ชนชาติที่อยู่ใกล้เคียง ประเพณีที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวมอญมีรูปแบบเฉพาะตน ซึ่งล้วนมีรากฐานมาจากความเชื่อเรื่องผีและพุทธศาสนา

ประเพณีหนึ่งที่สำคัญสำหรับวิถีชีวิตชาวมอญคือ ประเพณีการทำศพ ซึ่งแสดงอัตลักษณ์ของชนชาติมอญได้อย่างเด่นชัดคือ **โลงมอญ (อะลาบ็อก)** คือโลงศพที่ใช้ในการบรรจุศพของชาวมอญ ประดิษฐ์ขึ้นด้วยภูมิปัญญาและแสดงออกถึงศิลปวัฒนธรรมที่ประณีตงดงาม

ประวัติความเป็นมาของโลงมอญ เรื่องราวของโลงมอญนั้น ได้อิงมาจากเรื่องราวทางพุทธศาสนาในตอนที่พระเจ้ามัลลกะษัตริย์ ได้สร้างโลงเพื่อใช้ถวายพระเพลิงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังมีที่มาจากการพระราชทานเพลิงศพพุทธบิดาขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยยังปรากฏอยู่ใน ภาพวาดพุทธประวัติที่วังสวนผักกาดตอนถวายพระเพลิงพระเพลิงพระพุทธรูปอีกด้วย

ชนิดของโลงมอญ ลักษณะของโลงมอญโดยทั่วไปแล้ว สามารถแบ่งออกได้ ๒ ชนิด คือโลงมอญน้ำจืด และโลงมอญน้ำเค็ม ซึ่งเรียกตามลักษณะภูมิประเทศที่ตั้งของชุมชนมอญในพื้นที่นั้นๆ แต่ถ้าเรียกกันตามสกุลช่าง ก็เรียกกันว่า **โลงสกุลช่างปากลัด และโลงสกุลช่างสมุทรสาคร** ลักษณะโดยทั่วไปของโลงมอญ จะมีความคล้ายคลึงกัน อาจมีความต่างกันบ้างก็อยู่ที่ลายตกแต่งโลงมอญ

โลงมอญสกุลช่างปากลัด (พระประแดง) ลักษณะของฝาโลงและตัวโลงมีความพอดี สามารถประกบกันได้อย่างสนิท ลักษณะของลวดลายที่ติดตัวโลงและฝาโลงไม่มากนัก โดยทั่วไป

แล้ว ลายของโลงมีประมาณ ๒๐-๓๐ ลาย การทำยอดจะมีเอกลักษณ์ เป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน ที่ตัวโลงยังเจาะช่องหน้าต่างและประดับลวดลายที่เรียกโดยทั่วไปว่า ลายขุนแผนเปิดม่าน และที่ฐานของโลงจะรองรับด้วยตัวพญานาค ทำจากไม้แกะสลักหรือวาดเป็นรูปพญานาค

โลงมอญสกุลช่างสมุทรสาคร มีความแตกต่างจากโลงมอญสกุลช่างปากลัดที่ฝาโลงมอญทำเป็น ๒ ชั้น ทำลวดลายประดับรอบฝาโลง ลวดลายตกแต่งจะมีมากกว่าและละเอียดมาก ลายที่ใช้ในการติดโลงมีประมาณ ๒๐-๕๐ ลายด้วยกัน ส่วนยอดนั้นทำเป็นรูปหกเหลี่ยม ที่ตัวโลงมอญไม่นิยมเจาะช่องหน้าต่าง แต่ถ้าทำการเจาะหน้าต่าง จะทำเป็นซุ้มที่มีความคล้ายคลึงกับซุ้มประตูโบสถ์

ขั้นตอนการทำโลงมอญ การทำโลงมอญนั้นสามารถแบ่งการศึกษาในที่นี้ออกเป็น ๔ เรื่องคือ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำโลง การทำและการตกแต่งตัวโลง การทำและการตกแต่งฝาโลง และ การทำด้วยยอดครุ

๑. วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำโลงมอญ มีหลายชนิด ซึ่งมีลักษณะในการใช้งาน ดังนี้ ค้อนหงอน ค้อนไม้ กรรไกร เลื่อย ลันดา มีด (มีขนาดต่างๆ ได้แก่ มีดสำหรับปอกไม้ระกำ มีดในการตกแต่งลาย ซึ่งมีความคมเป็นพิเศษ มีดสำหรับงานทั่วไป) ดินสอ ไม้บรรทัด กบไสไม้ (กบไสไม้ที่ใช้ในการทำโลงมอญแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ กบผิว และ กบบัว ใช้ไสไม้ให้เกิดความอ่อนช้อย

ปราสาทตั้งศพพระครูปริยัติสุนทร (เขียว) วัดญาณปราบปัจจามิตร พระประแดง พ.ศ. ๒๕๑๗

สวยงามเป็นลักษณะของบัว) ไม่บรรทัดแบบ ใช้ตีเส้นแบบให้ออกมามีลักษณะโค้งในด้านข้างของโลง เครื่องมือตอกลาย ใช้ตอกลายกระดาศ (เครื่องมือในการตอกลายมีทั้งเครื่องมือตอกลายทะลุและไม้ทะลุ) เครื่องมือในการฉลุลาย ใช้ในการฉลุลายให้มีความนูนขึ้นเพื่อความสวยงาม กาว ตะปู เทป กาว ไม้อัด ขนาด ๐.๕ ซม. ไม้ระแนง ไม้หน้า ๔ ไม้ระกำ ไม้ไผ่ ไม้สัก กระดาษลึง สีทาบ้าน ลวด กระดาษสี กระดาษหนังสือพิมพ์

๒. การทำตัวโลงมอญ กรรมวิธีในการทำและประกอบโลง แบ่งได้เป็นการประกอบและการตกแต่ง ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

- ตัวโลง ทำด้วยการตีเส้นแบ่งส่วนไม้อัดจำนวน ๓ แผ่น ออกเป็นตัวโลงด้านหน้าและตัวโลงด้านข้าง ส่วนที่นำมาใช้เป็นตัวโลงด้านหน้ามักจะมีขนาดดังนี้ฐานขนาด ๑๘๕ ซม. ส่วนปากโลง ๒๐๐ ซม. และสูง ๑๑๐ ซม. ตัวโลงด้านข้างมักจะมีขนาดดังนี้ ฐาน ๓๐ ซม. ปากโลง ๕๕ ซม. ความสูง ๑๑๐ ซม.

- ตัดแบบตัวโลง ด้านหน้า-หลัง และด้านข้างทั้งสองข้างตามแบบที่ได้กำหนด

- ฐานยึดตัวโลงด้านใน ใช้ไม้ระแนงขนาด ๑๗๕ ซม. จำนวน ๔ แผ่น และขนาด ๒๘ ซม. จำนวน ๙ แผ่น

- บัวโลง กำหนดขนาดไม้หน้าสี่ยาว ๒๐๕ ซม. จำนวน ๒ แผ่น และขนาดกว้าง ๖๕ ซม. จำนวน ๒ แผ่น ใช้กบไสไม้หน้าทำบัว ตัดตามขนาดที่กำหนด

- ลูกตั้ง ใช้ไม้สัก ตัดยาว ๗ ซม. จำนวน ๒๘ ท่อน

- การประกอบโลง ทำตามขั้นตอนดังนี้

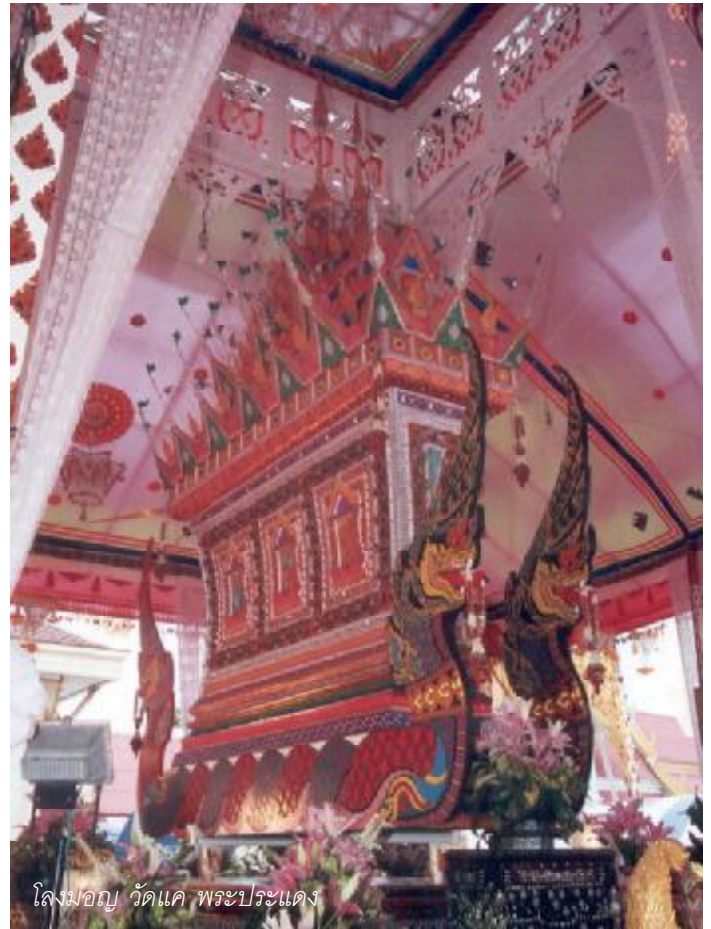
- ๑) นำลูกตั้งตอกติดกับไม้อัดผาด้านข้างตัวโลง ข้างละ ๒ แถวๆ ละ ๗ ลูก และประกอบไม้ผาด้านหน้า-หลัง เป็นตัวโลง

- ๒) ฐานยึดโครงโลง นำไม้ระแนงขนาด ๑๗๕ ซม. ตอกที่ตัวโลงด้านหน้า-หลัง โดยวางไม้ระแนงให้ห่างจากฐานโลง ๕ ซม. ยึดโครงโลง นำไม้ระแนงขนาด ๒๘ ซม. จำนวน ๔ ท่อน วางระหว่างไม้ฐานยึดโครงโลง ให้มีระยะห่างช่วงละ ๒๕ ซม. และตอกยึดกับโครงโลง

- ๓) ฐานรองรับตะแกรงรองศพ นำไม้ระแนงขนาด ๑๗๕ ซม. ตอกที่ตัวโลงด้านหน้า-หลัง โดยห่างจากฐานยึดโครงโลง ๑๕ ซม. โดยประมาณ นำไม้ระแนงขนาด ๒๘ ซม. จำนวน ๕ ท่อน โดยกำหนดให้ไม้ระแนงอันที่ ๑ และอันที่ ๕ ห่างจากด้านข้างโลง ๒๐ ซม. ส่วนอันที่ ๒, ๓ และ ๔ มีช่วงห่างระหว่างกันช่วงละ ๔๐ ซม. และตอกยึดกับโครงโลง

- ๔) ประกอบบัวโลง นำไม้บัวตัดมุม ๔๕ องศา ที่มุมของไม้บัวทั้ง ๔ ท่อน ทำการตอกยึดกับโครงโลงส่วนปากโลง เริ่มจากด้านหน้า-หลังก่อน

- ๕) ทาสีภายในตัวโลง โดยทาทั้ ๒ ครั้ง

โลงมอญ วัดแค พระประแดง

๓. การตกแต่งตัวโลงมอญ ขั้นตอนในการตกแต่งโลงให้สวยงาม ทำตามขั้นตอน ดังนี้

- ร่างเส้นเพื่อวางลายประกอบ ที่ส่วนต่างๆ ของโลง เช่น ประกอบด้วย วางลายบัวหงายคั่นด้วยคิ้ว ลายเม็ดขนุน คั่นด้วยคิ้ว วางลายลูกขนานนอก คั่นด้วยคิ้ว วางลายพื้น คั่นด้วยคิ้ว ฯลฯ ซึ่งขึ้นอยู่กับสกุลช่างและการออกแบบของช่างแต่ละคน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- ตอกลายบนกระดาศอังกฤษ

- สอดสีกระดาศ การสอดสีกระดาศให้นำแบบลายทากาวที่ด้านหลัง แปะลงบนกระดาศที่มีคูสีรับกัน เพื่อความสวยงามตามที่ช่างได้กำหนดไว้

- การติดเม็ด เพื่อการตกแต่งลายให้เกิดความสวยงาม คือการติดกระดาศสีให้ติดกับกระดาศลาย โดยการนำกระดาศสีมาเย็บเป็นปึก ใช้ตุ้ดตุ้เจาะรู จะได้กระดาศกลมๆ นำลายที่ต้องการติดเม็ดทากาวในส่วนที่ต้องการ และติดเม็ดทับไป สำหรับลายตกแต่งโลง ลายส่วนใหญ่ของสกุลช่างพระประแดงมีหลายลาย ประกอบด้วย ลายบัวหงาย ลายเม็ดขนุน (ลายเข็มขัด) ลายขอบโลง (ลูกขนานนอก) ลายหน้ากระดาน ลายขอบหน้าต่าง หรือลายลูกขนานในลายคิ้ว ลายยอดขั้ว ลายม่าน ลายฐานขั้ว ลายกัจจกรใหญ่ ลายกัจจกรเล็ก ลายประดับจั่ว ลายกระจิง ลายชายหลังคา ลายประดับฝาโลง ลายฉัตร

โลยมอญ วัดใหม่เจริญราษฎร์ หนองจอก กรุงเทพมหานคร

- ติดลายตกแต่งบนตัวโลง ลายที่นำมาติดในตัวโลงประกอบด้วย

๑) ติดลายเม็ดขนุนหรือลายเข็มขัด ที่ตำแหน่งต่ำกว่าบัวโลง ๑ ซม. ติดลายรอบทั้ง ๔ ด้าน

๒) ติดลายขอบโลงหรือลูกขนานนอก ต่ำกว่าลายเม็ดขนุนลงมา ๑ ซม.

๓) ติดกระดาษสีเพื่อทำเป็นสีพื้น ให้ห่างจากลายลูกขนานนอก ๑ ซม. การเลือกสีที่จะใช้ ดูจากเพศผู้ตาย ได้แก่ ผู้ชายจะใช้สีเข้ม เช่น ดำ น้ำเงิน เขียวแก่ เพื่อให้ดูน่าเกรงขาม ส่วนผู้หญิงจะใช้สีอ่อน เช่น ขาว บานเย็น เหลือง เพื่อให้ดูอ่อนหวาน

๔) ติดลายกงจักร ลงบนมุมของพื้นโลงในทุกๆ ด้าน และทุกๆ มุม รวมทั้งสิ้น ๑๖ มุม แบ่งเป็นด้านบน-ล่าง และด้านหน้า-หลัง

๕) ติดลายขอบหน้าต่างนอกด้านหน้า-หลัง ห่างจากคิ้ว ๑ ซม. ด้านหน้า-หลังของโลง เว้นช่องสำหรับทำหน้าต่าง ด้านละ ๓ บานและด้านข้างอีกด้านละ ๑ บาน

๖) ติดลายบัวที่บัวโลงโดยรอบ

๗) ติดลายขอบหน้าต่างใน ห่างจากขอบหน้าต่างนอก ๑ ซม. ทุกบาน

๘) เจาะช่องหน้าต่างด้วยเลื่อย รวมทั้งหมด ๘ ช่อง ด้านหน้า ๖ ช่อง เป็นรูปสี่เหลี่ยมพื้นผ้ามีขนาดกว้าง ๗-๗.๕ นิ้ว ยาว

๑๔ นิ้ว ด้านข้างเจาะเป็นรูปสามเหลี่ยมหน้าจั่วคว่ำฐานกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๑๐ นิ้ว

๙) ทำคิ้วคั่นระหว่างลายทั้งหมด ตัดกระดาษสีที่สีตัดกัน ขนาด ๐.๕ ซม. ทากาว แปะลงบนโฟม แห้งแล้วนำไปติดคั่นระหว่างลาย

๑๐) การทำดอกดุนเป็นการตกแต่งให้เกิดความสวยงาม และตำแหน่งในการติดดอกดุนมีดังนี้

- ติดลายดอกดุนลงบนลายขอบหน้าต่างนอกและลายขอบหน้าต่างใน มีขั้นตอนดังนี้ ใช้ไม้ระก้าขนาดกว้าง ๐.๕ ซม. ยาว ๑ ซม. ทากาวทั้ง ๒ ด้าน ด้านหนึ่งติดกับกึ่งกลางของลายขอบหน้าต่างนอก และในอีกด้านหนึ่งทากาว ติดแนว ๘ เหลี่ยม

- ติดดอกดุนลงบนสีพื้น มีขั้นตอนดังนี้ นำลายดอกดุน ทากาวและติดลงบนสีพื้น นำไม้ระก้าขนาดยาว ๑ ซม. กว้าง ๐.๕ ซม. ทากาวทั้ง ๒ ด้าน โดยด้านหนึ่งติดกับลายดอกดุน และอีกด้านหนึ่งติดลายดอกดุนซึ่งมีขนาดเล็กกว่าดอกดุนที่ติดบนสีพื้น นำไม้ระก้าขนาด ยาว ๑ ซม. ทากาวทั้ง ๒ ด้าน นำไปติดที่ลายดอกดุน อีกด้านหนึ่งติดแนว ๘ เหลี่ยม

- ดอกดุนที่ติดกับลายกงจักร นำไม้ระก้าขนาดยาว ๑ ซม. กว้าง ๐.๕ ซม. ทากาว ติดที่ลายกงจักร และอีกด้านหนึ่งติดลายดอกดุน ดอกกลม และนำไม้ระก้าขนาดยาว ๑ ซม. กว้าง ๑ ซม. ทากาวทั้ง ๒ ด้านอีกด้านหนึ่งมาทากาวที่ ๒ ด้าน อีกด้านหนึ่งติดลายดอกดุน ชั้นที่ ๒ นำไม้ระก้าขนาด ๐.๕ ซม. ทากาวทั้ง ๒ ด้าน อีกด้านหนึ่งติดที่ดอกดุนชั้นที่ ๒ อีกชั้นหนึ่งติดลายดอกไม้

- ติดแนว การติดแนวเพื่อความสวยงาม โดยจะติดที่บริเวณดอกดุน

- แต่งมุมโลงทั้ง ๔ ด้าน ด้วยติดไม้ตะบองที่มุมโลงทั้งสี่ด้าน เพื่อความเรียบร้อยสวยงาม

การทำไม้ตะบองมีขั้นตอนดังนี้

๑) นำไม้ระก้ามาเหลาให้กลมและมีขนาด ๑ ซม.

๒) พันด้วยกระดาษสีที่ทากาวไว้ด้านหนึ่งแล้ว

๓) นำไปติดกับมุมของโลงมอญทั้ง ๔ มุม

๔) ใช้ตะปูเข็มตอกยึด

เรียนรับใช้ท่านผู้อ่านมาพอสมควรของหน้ากระดาษ ซึ่งเรื่องการทำโลงมอญนี้ยังไม่จบในฉบับนี้ แล้วค่อยมาติดตามกันต่อในฉบับหน้าก็แล้วกันนะครับ สวัสดี...

บรรณานุกรม

คณะกรรมการจัดงานสงกรานต์พระประแดง. (๒๕๔๙). ประเพณีแห่งส-ธงตะขาบมอญปากลัด ๑๓ เมษายน ๒๕๔๙. กรุงเทพฯ: อมรินทร์.

ภฤช เชื้อแถว. (๒๕๔๗). การทำโลงมอญ. เอกสารการวิจัย. อุดรธานี.

กาลครั้งหนึ่ง มีสามีภรรยาคนหนึ่งมีลูกสาวชื่ออินุ วันหนึ่งสองตัวเมียได้ไปหาปลา และเมื่อสามีได้ปลาแต่ละครั้ง ภรรยาก็จะพูดว่า

“ให้อินุตัวหนึ่ง ให้อินุตัวหนึ่ง”

หล่อนพูดอย่างนี้ทุกครั้ง จนในที่สุดสามีเกิดโมโห เอาด้ามสวิงตีภรรยาจนถึงแก่ความตาย ภรรยาจึงกลายเป็นปูทองอยู่ในแม่น้ำนั้น

ต่อมาชายผู้สามีและลูกสาวของเขาก็ได้ไปทำไร่เป็นอาชีพ วันหนึ่งอินุได้เอาฟักทองในไร่ไปขายที่บ้านของแม่อินุ แม่ของอินุก็ซื้อฟักทองไว้ และเอาข้าวเปลือกเป็นค่าฟักทอง แต่แทนที่นางจะเอาข้าวเปลือกใส่ลงในกระจาดเพียงอย่างเดียว นางกลับเอาก้อนหินใส่ลงไปด้วย แล้วเอาข้าวเปลือกกองไว้ข้างบน เมื่ออินุจะยกกระจาดขึ้นทูนบนศีรษะจึงยกไม่ขึ้นเพราะหนักก้อนหิน แม่ของอินุก็ไม่ยอมช่วย และบอกให้อินุร้องเรียกพ่อของหล่อนมา อินุก็ร้องเรียกพ่อ เมื่อพ่อของอินุมาถึง แม่ของอินุก็จัดแจงหาอาหาร แล้วเชิญให้พ่อของอินุกิน พอกินอิ่มแล้วอินุก็ชวนพ่อกลับ แต่แม่ของอินุพูดว่า

“ไม่ได้ละ เขากินข้าวกับฉันแล้ว ที่นี้เขาก็เป็นสามีของฉัน แกจะกลับก็กลับไปคนเดียวสิ พ่อแก่ไปไม่ได้”

“ฉันก็ไม่อยู่เหมือนกัน” พ่อของอินุพูดขึ้น “ถ้าไม่มีลูกสาวของฉันฉันอยู่ด้วย”

“งั้นก็ตกลง” แม่ของอินุพูดขึ้น “ให้อินุอยู่ด้วย”

ด้วยเหตุนี้ทั้งหมดก็อยู่ด้วยกัน

อินุและอินุได้ไปเลี้ยงควายด้วยกันทุกวัน แต่แล้ววันหนึ่ง แม่ของอินุได้ให้อินุอยู่บ้านเพื่อทอดผ้า ให้อินุไปเลี้ยงควายเพียงคนเดียว ตอนนั้นแม่ของอินุซึ่งตายไปแล้ว และกลายเป็นปูได้แลเห็นลูกสาวเศร้าโศกไม่มีความสุข จึงมาปลอบและเอาก้ามหวีผมให้ลูกสาวทุกๆ วัน

ฝ่ายแม่ของอินุเฝ้าสังเกต เห็นผมของอินุเรียบร้อยผิดธรรมดา ก็เสียนดีซักถาม

“นี่แก่ไปสำหรับของค้อยู่ที่ไหน หนอยแน่ ให้ไปเลี้ยงควายกลับไปนั่งแต่งตัวเสียนี้” แต่อินุก็ไม่ยอมปริปากเล่าเรื่องให้ฟัง

วันหนึ่งแม่ของอินุก็ตามอินุเข้าไปในป่าเฝ้าคอยดูอยู่ในขณะที่อินุกำลังเลี้ยงควาย นางแม่เลี้ยงได้แลเห็นปูทองมาหวีผมให้อินุ นางก็คิดพยาบาทจะหาทางฆ่าปูทองเสียจึงได้ นางจึงกลับมาบ้านและแกล้งทำเป็นป่วย เอาข้าวเกรียบวางไว้ใต้เสื่อที่นอน ทุกครั้งที่พลิกตัวไปมา ข้าวเกรียบก็จะหักเสียงดังกรอบแกรบ และหล่อนก็จะร้องโอดครวญขึ้นว่า

“โอย พ่อเอ๋ย กระดูกของฉันหักหมดแล้ว มันลั่นกรอบกรอบไปหมด” พ่อของอินุเชื่อว่าหล่อนป่วยจริง จึงเข้าไปเฝ้าดูอาการ หล่อนจึงพูดว่า

“ไปตามหมอให้ที่เถอะ”

แม้ที่จริงนั้น หล่อนได้นัดแนะกับหมอไว้แล้ว โดยสั่งว่าถ้าสามีของหล่อนมาหาละก็ให้บอกว่า อาการของโรคจะหายได้ก็จะต้องกินมันของปูทองเท่านั้น เมื่อพ่อของอินุไปหาหมอ หมอจึงแกล้งทำเป็นตรวจอาการของแม่เลี้ยง แล้วบอกตามที่แม่เลี้ยงสั่งไว้ พ่อของอินุเชื่อก็จะไปจับปูทองมาให้

อินุ ได้ยินว่าเขาจะเอาปูทองมาฆ่ากินก็รีบไปบอกแม่ของหล่อน “ระวังตัวไว้หน่อยนะแม่ เขาจะมาจับแม่ไป ถ้าเขามาที่ริมฝั่งก็หนีไปอยู่เสียกลางแม่น้ำ ถ้าเขาออกมากลางแม่น้ำก็หลบเข้าไปอยู่เสียริมฝั่ง

ปูได้หลบเลี้ยวตามคำบอกของอินุอยู่ เช่นนี้หลายวัน พ่อของอินุก็ยังจับปูไม่ได้ แม่เลี้ยงของอินุจึงพาลหาเรื่องกับอินุ และให้อินุไปจับปูทองมาให้หล่อน แต่ถึงแม้ว่าอินุจะไปจับปูทุกๆ วัน อินุก็ไม่ได้ปูกลับมาบ้าน ในที่สุดปูก็แลเห็นลูกสาวโศกเศร้า จึงพูดว่า “จับแม่ไปเถอะ ลูกจะได้หมดทุกข์ทรมาน และแม่จะได้หมดกรรมที่จะเป็นปูต่อไป ปลอ่ยให้เขาทำตามแต่เขาปรารถนาเถิด”

เมื่อปูพูดเช่นนั้นหลายครั้งหลายหน อินุก็จำใจจับปูกลับไปบ้าน แม่เลี้ยงจึงสั่งให้อินุต้มน้ำเอาปูลงต้ม อินุจำใจทำตามคำสั่ง และเมื่อน้ำเริ่มร้อน ปูก็พูดขึ้นว่า

“ลูกเอ๋ย ขาของแม่ร้อนเหลือเกิน”

อินุได้ยินเช่นนั้นจึงราไฟเพื่อไม่ให้ร้อนมากขึ้น แต่แม่เลี้ยงแลเห็นเข้า จึงตีและให้ใส่ไฟเข้าไปอีก พอน้ำร้อนมากขึ้นปูก็พูดว่า “ลูกเอ๋ย ออกของแม่ร้อนเหลือเกิน”

อินุก็ราไฟอีก แม่เลี้ยงเห็นเข้าก็เสียนดีให้ใส่ไฟเข้าไปอีก ปูแลเห็นลูกถูกตีเช่นนั้นก็สงสาร จึงพูดขึ้นว่า

“ลูกเอ๋ย เมื่อแม่ตาย จงรวบรวมกระดูกของแม่ไปฝังไว้ใกล้ๆ พระเจดีย์”

เมื่อพูดแล้วปฏิกิริยาจิตใจตาย แม่เลี้ยงเมื่อเห็นปฏิกิริยาแล้วก็แบ่งปฏิกิริยาเอาไปให้เพื่อนบ้านรวมเจ็ดบ้านด้วยกัน เมื่ออินุเอาไปให้บ้านไหน อินุก็บอกบ้านนั้นว่า

“อย่าทิ้งกระดูก โปรดเก็บเอาไว้ให้ฉันด้วย”

แม่เลี้ยงกินเนื้อปูแล้วก็เอากระดูกทิ้งใต้ถุน อินุจึงแอบเข้าไปเก็บรวบรวมไว้ในโกศ และไปเก็บจากที่อื่นๆ มารวมไว้ด้วยกัน เมื่อได้ครบแล้วก็เอาไปฝังไว้ใกล้ๆ พระเจดีย์ ตามที่ปูได้สั่งไว้

ไม่นานเท่าใดนัก ตรงที่ได้ฝังโกศกระดูกปูนั้นก็มิดันไทรทองขึ้นมาต้นหนึ่ง และพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบ จึงมีรับสั่งให้เสนาบดีนำทหารไปขุด แต่แม้ว่าทหารจะพยายามขุดถอนอย่างไร ก็ไม่สามารถขยับเขยื้อนต้นไทรทองเอามาได้ พระเจ้าแผ่นดินจึงมีรับสั่งให้ไปตีฆ้องร้องป่าวประกาศว่า “ใครก็ตามที่สามารถขุดต้นไทรขึ้นมาได้จะได้รางวัล และถ้าเป็นผู้หญิง พระเจ้าแผ่นดินจะทรงสถาปนาให้เป็นพระมเหสี”

เมื่ออินุ ได้ฟังประกาศเช่นนั้นจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินเพื่อขอรับอาสา และเมื่ออินุไปถึงต้นไทร หล่อนจึงใช้นิ้วเพียงสองนิ้วเท่านั้น ก็สามารถถอนต้นไทรขึ้นมาได้ อินุจึงนำต้นไทรเข้าไปเมืองหลวง และได้นำไปปลูกไว้ที่หน้าพระราชวัง ส่วนอินุได้รับสถาปนาขึ้นเป็นพระมเหสี

วันหนึ่ง แม่เลี้ยงของอินุได้ให้คนมาส่งข่าวหลอกหลวงว่าบิดาของอินุป่วย ดังนั้นอินุจึงแต่งกายไปที่บ้านของแม่เลี้ยง เมื่อไปถึง แม่เลี้ยงก็ออกมาต้อนรับและพูดว่า

“อย่าเพิ่งเข้าไปข้างในเลย แม่เกรงว่าพ่อจะถูกผีอำ ไปอาบน้ำเสียก่อนเถิด”

อินุเชื่อ และขณะที่กำลังอาบน้ำอยู่นั่นเอง แม่เลี้ยงก็ขโมยเอาเสื้อผ้าไป และผลักอินุตกลงไปในบ่อถึงแก่ความตาย และได้กลายเป็นนกแก้ว

แม่เลี้ยงเมื่อกำจัดอินุได้แล้ว ก็เอาเสื้อผ้าและเครื่องประดับของอินุมาตกแต่งให้อิเนาลูกของตน แล้วส่งกลับไปในวัง เมื่อพระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นเข้าก็ทรงทัก

“ทำไมผมของเธอจึงหงิกงอเช่นนั้น”

“บิดาของหม่อมฉันตาย หม่อมฉันจึงร้องไห้และทิ้งผมของหม่อมฉัน จึงทำให้ผมของหม่อมฉันหงิกงอ”

“แล้วทำไมตาของเธอจึงโปนอย่างนั้นละ”

“หม่อมฉันร้องไห้เมื่อบิดาตายแล้วและได้ขยี้ตามากไป จึงทำให้ตาบวมโปนออกมา”

“แล้วนิ้วของเธอทำไมจึงได้หงิกงออย่างนั้นด้วย”

“หม่อมฉันร้องไห้และบิดมือไปมาจึงทำให้นิ้วงอ”

“เอ แล้วทำไมขาของเธอจึงโก่งอย่างนั้นละ”

“หม่อมฉันพาดแข้งพาดขาด้วยความเสียใจ ขาเลยเสีย”

พระเจ้าแผ่นดินทรงเชื่ออย่างง่ายดาย ด้วยเหตุนี้อินุจึงได้ตำแหน่งแทนอินุ และอินุได้กลายเป็นนกแก้ว ก็บินมาเกาะที่ต้นไทรทุกๆ วัน และพูดว่า

“ผู้หญิงที่ปราศจากความละอายคนหนึ่ง ได้นอนอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้าแผ่นดิน แล้วลูกน้อยของฉันก็นอนอยู่แทบเท้าของหญิงไร้ยางอายคนนั้น”

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังนกแก้วพูด ก็ตรัสสั่งให้มหาเด็กรับนกแก้วมาเลี้ยง วันหนึ่งขณะที่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จประพาสนอกพระราชวัง อิเนาก็นำนกแก้ว แล้วแกงกับน้ำเต้า เมื่อพระเจ้าแผ่นดินเสด็จกลับมาไม่เห็นนกแก้ว จึงตรัสถามอิเนาว่า นกแก้วเป็นอะไรไป อิเนาก็ตูลาว่า

“แมวฆ่านกแก้วเสียแล้ว และหม่อมฉันได้แกงกับน้ำเต้า”

เมื่อทูลาเช่นนั้นแล้ว อิเนาก็นำอาหารที่เตรียมไว้มาถวายพระเจ้าแผ่นดิน แต่พระองค์ไม่ยอมเสวย ได้เททิ้งไป และตรงที่เทอาหารนั้นเองได้มีต้นน้ำเต้าขึ้นมาต้นหนึ่ง และมีผลเพียงผลเดียว พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงเก็บไว้ในหีบ และในไม่ช้าไม่นานก็มีหญิงสาวออกมาจากน้ำเต้า และหล่อนคืออินุนั่นเอง หล่อนได้ทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนต้นให้ทรงทราบ เมื่อพระองค์ทรงทราบเรื่องเช่นนั้นแล้ว จึงตรัสสั่งให้ประหารอิเนา แล้วทำเป็นแบบปลาจ่อม ศรีษะของอิเนาเออวางไว้กันไห ขาววางไว้ตรงกลาง ส่วนแขนและมือวางไว้ตอนบน เมื่อแม่ของอิเนามาเยี่ยมลูกสาวที่พระราชวัง พระเจ้าแผ่นดินก็ได้ประทาน “ปลาจ่อม” ไปให้ พอไปถึงบ้านนางก็สั่งให้ลูกสาวคนเล็กเอาไปปรุงทำเป็นอาหาร ลูกสาวแลเห็นเข้าก็พูดว่า

“แม่จ๋าแม่ นี่เหมือนกับมือของพ่อเฒ่าจ้ะ”

“เกรงใจอย่างไรกัน ลูกสาวของฉันเป็นพระมเหสี และเป็นปลาจ่อมที่พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานมา”

แม่ของอิเนาได้เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินอีก และพระองค์ก็ได้พระราชทาน “ปลาจ่อม” ท่อนขามาให้ เมื่อลูกสาวคนเล็กได้เห็นเข้าก็พูดว่า

“แม่จ๋าแม่ นี่เหมือนกับขาของพ่อเฒ่าจ้ะ”

“นี่จะบ้าเสียแล้ว ลูกของข้าเป็นถึงพระราชินี และนั่นเป็นขาของสัตว์อะไรก็ได้”

ต่อมาอีก แม่ของอิเนาก็เข้าไปในพระราชวัง พระเจ้าแผ่นดินก็พระราชทาน “ปลาจ่อม” ท่อนหัวไปให้ เมื่อนางให้ลูกสาวปรุงเป็นอาหาร ลูกสาวก็พูดขึ้นอีกว่า

“แม่จ๋าแม่ นี่ก็เหมือนกับหัวของพ่อเฒ่าจ้ะ”

มองดูก็จำได้ว่าเป็นศรีษะของลูกสาว นางจึงเข้าไปในวังเพื่อต่อว่าพระเจ้าแผ่นดิน แต่เมื่อเข้าไปถึง พระเจ้าแผ่นดินก็ทำการไถ่โทษให้มหากหล่นลงพื้น พลังตรัสบอกหล่อนว่า

“ช่วยหิยบระไกรสงให้ฉันทีเถอะ แล้วเราค่อยพูดตกลงกัน”

แม่ของอินาก้มลงเก็บตะไกร พระเจ้าแผ่นดินได้โอกาศก็เอาน้ำร้อนราดรดหล่อน พอถูกน้ำร้อนเข้าก็ร้องด้วยความเจ็บปวด พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า

“จงกลับไปบ้านปู่เสียเอาเกลือไปขายแล้ว ก็นอนกลิ้งบนเสื่อนั้น แล้วจะหายปวดเอง”

แม่ของอินาวิ่งกลับมาบ้านพลางร้องว่า

“ลูกของแม่ ปู่เสียเอาเกลือไปขายที่ ปู่เสียเอาเกลือไปขายให้ที” ลูกสาวคนเล็กแลเห็นแม่วิ่งกลับมาอย่างรีบร้อน หล่อนก็ออกมายืนที่นอกชานบ้าน พลางเดินแล้วร้องว่า

“พี่ของฉันเป็นพระมเหสีเอ็งเงย ฉันก็จะแต่งตัวแบบชาววังเอ็งเงย “

หล่อนเต้นและร้องเพลงพลางวิ่งไปเอาเกลือมาปูแล้วเอาเกลือไปขายลงบนเสื่อ พอแม่ของหล่อนมาถึงก็ล้มตัวลงนอนกลิ้งเกลือกบนเสื่อและขาดใจตายบนเสื่อนั้นเอง

บรรณานุกรม

ส.พลายน้อย. (๒๕๑๕). เล่าเรื่องพม่ารามัญ. กรุงเทพฯ: วัชรินทร์.

เสาหงส์ – ธงตะขาบ
มอญปากลัด

จำหน่าย และรับสั่งทำ เสาหงส์ ธงตะขาบ ผ้าถุง ไส้ธง เบ็ญกั๊ด ปลีกและธง
ติดต่อก: ปริญญญา ฤลปรการ ะวัณจ้ฉว คุร้ปรววาร์ คุวาร์อู่ฉ
เลขที่ ๑๗๗๘ ถนนลัดตะนง ตำบลตลาด อำเภพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๑๓๐
โทรศัพท. ๐ ๒๔๖๔ ๓๒๙๒, ๐๘๔ ๐๐๖ ๔๗๙๗

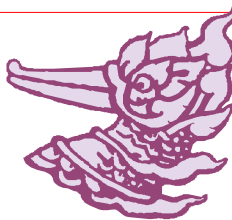
บุญส่งด้ามปืน

จำหน่าย และรับสั่งทำตามออเดอร์ ด้ามปืนยาว
ด้ามปืนพก ทั้งชนิดลูกไม้ และออโตเมติก
ผลิตจากไม้จันทน์ที่แกร่งและลวดลายสวยงาม
ภายใต้มาตรฐานอุตสาหกรรม
โดยโรงงานชั้นนำของเมืองไทย

บุญส่ง โคมลอย

๗๐/๓ หมู่ ๔ ต.คลองควาย อ.สามโคก
จ.ปทุมธานี ๑๒๖๖๐
โทรศัพท์.

๐-๒๕๕๓-๐๔๗๐, ๐-๒๕๗๗-๒๖๘๙, ๐๘๑ ๖๒๙ ๔๔๙๔

ချင်ကွာန်

အိမ်မာန် ရဲဇြာ

ตามบ้านตามไฟ

อองมาน แระฮัแซ

နုနုဒးမက်

မိုးရအ်.....

မိသဘာဝကောဒေမန်တံ စိုပ်ကွင်အခိုင်ခိတ်အခါပြဲ ဂွံ
ကွင်ဆိုဂဗ ဟွံဝံဝံကွင်ကွတ် ဂွံပိတ်ကွင်ညာဏ်ညးသွံ
မွဲဝါပွန်ရ၊ လိခ်ရမုာ်မန်တံတံကွင်တေံ ဂွံချူဆာ်ဂွံဂွံကွံ
မိသဘာဝပိတ်ပရေင်ချင်ကွာန်ဒုဒ်ခေတ်တြဲ ပွဲခေတ်သဒ္ဓါတေံ
နုနုယု ကြက်ဝင်မန်ဂ် ပွဲမဗွဲထေက်ကြိုက်တံဒ်အာတု အလန်တံ
မွဲမိက်ဂွံပြင်သွာ်နဲကဲပရေင်ချင်ကွာန်မန်ခေတ်တုဒုဒ်ပစ္စုပ္ပန်
ဗိုမန်ပိတ် ဒးဒုင်ခေတ်ဒိုင်နုနုပုဒ်သွာ် တုတ်တံညံင်ရဲ ညးခေတ်
ဝင်ခေတ် တိတ်ဒိုင်ဟွံဒး ကွာ်ဗွဲရညံင် ဂွံကွက်အာပွန် ဖန်ဏာ
ဖန်နင် ဒးအာဒွန်ခွဲမွဲပွန် ဂွံဂွံဂွံကွံအလန် ဒးကျကွာ်ဒွန်
ခွဲတံဂွံတံမူဟိုတ်ရော။

မန်ပိတ်ဟိုတ်နုနုလျုပုဒ်ပရေင်လုတ်တင်နင်လျူသွာ် ဟွံခိုင်
တံပရေင်ချင်လျုပုဒ်ကွာ် ပွဲအရာဝေင်ဖျေပုဒ်(ဂေမ်) ပရေင်
ချင်ကွာန်မွဲ ဒးပွဲချိုန်ခဏတုဒးကျဒိုင်လျိုန်ရောင် ပွဲအရာဒးကျာ်
လေဝ်နံဂ်တု နံဂ်ပွန် ထပ်ကိုထပ်ဒးဒုင်ကျကွာ်ဒိုင်ဂ် ထေက်ကို
ဒးတေင်တုတ်ကွာ်ပွဲခိုင်တံဂွံရဲ မု တင်ယုတ်ဒေက် ပွဲကုမုနွံတံ
ထေက်ကိုလုာ်ဂတးကျောပ် လွာ်လက္ကရံး ထေက်ကိုရဲ

မန်ပိတ်ညးဂမ္တိုင်ဟိုတ်ဒိုင်ဝေင်ပရေင်ချင်ကွာန်တပ်တး
တပ်တးမွဲဒ်ဒးတီဒွာ်ရောင်ဟွံတီဒွာ်မွဲ ညးကော်ဂးကြာ်
ပြယုာ်ကိုလိဇ္ဇာန်ဂ်တုတ်ခြာတ်ရဲ ပိတ်ဒးပါဝါအခိပွဲခွဲဒးရောင်
လိဇ္ဇာန်ပွဲပရေင်ချင်ကွာန် သွက်ညးဂမ္တိုင် ဂွံခိုင်တံ သွက်ဂကု
ဂခိုင်တံ ကော်ဂးပြယုာ်၊ လိဇ္ဇာန်သွက်အတ္တဇကု ဇကုဟေင်
ကော်ဂးလိဇ္ဇာန် ပြယုာ်ဂ်ဟေင်သတိပိုလေဝ် သုင်စောဲ တုညး
ရာဇာဓိရာဇ်လေဝ်သုင်စောဲရဲ မိက်ဂွံပေါ်အံင်ဒးပွဲပရေင်ချင်ကွာန်
မွဲ ဒးသုင်စောဲပွဲပြယုာ် ဒးဂံင်ဖျေသုတ်သွာ်တုပြယုာ် မွဲမွဲရောင်
မန်ပိတ်ဒးဒိုင်အလိဗွာ် ထပ်ကိုထပ်ဂ် တင်တံလေဝ်ပါလုပ်လှိုတ်
မွဲတင်သွက်မန်ပိတ်တံဂွံရဲ။

ယဝ်ကွင်ရံင်အာမွဲသုတ်ပွန်မွဲ မန်ပိတ်ချိုန်လျုပုဒ်အရာ
ဟွံဝံဝံတင်နင်လျူဇကုကော်လျူသွာ်ကော်ရဲ ရံင်ကိုဂလာန်
တုညာ ကြိုက် [သောန်ဂူ]တံမွဲ “တီဇကုတီညး” (ခွံဗျာ်ခွံဗျာ်)

ဂလန်ကံကံနွဲ့မုဟ်မးကို သွာပရေင်ချင်ကွာန် သွာပရေင်ပိုန်ခြပ် တံကွေံကွေံရ၊ သွက်မန်ပိုမ္း ဒှ်ရိုဟ်ကွက် ကြက်ဂလန်သွက် မန်ဂွံကဗ္ဍိဗ္ဗးစးမွဲမာန်သုာ်သုာ်ရေင်ဂှ် အဲစိုလဝ်စိုတ်ရ၊ တီဇကု မ္းဂှ်-တီကေတ် တင်နင်ချိုတ်တံပျိုတ်တံ ပွဲလ္လုဇကု ဒွာဲလီုချိုန်လျု ဒွာဲလီုကြံင်မ္ပိုဟ်၊ တီညးမ္းဂှ်-တီကေတ်တင်နင်လ္လုညးဒွာဲလီုချိုန်လျု ဒွာဲလီုကြံင်မ္ပိုဟ်တုဲ ဖျေပဒုန်ရေင်ပြေင်တမ်ကွေတ် ရေင်ပြေင် အခိုင်ကာလ ရေင်ပြေင်ဌာန်ဒေသကောံတင်နင် မက္တိုက်နင်တံဂှ်ရ၊ အရာလီုမွဲဟုံဟို ဟုံတီတင်နင်မ္း တုပ်ကိုမာတ်မတ်တုဲတက်တုဲ ညံင်ကောန်ကွာန်တံဆေင်ဒှ်ဂှ် ကိုရ၊ ကမ္မာန်မန် ပရေင်ချင်ကွာန် မန်လေဝ် တုပ်တသံဂှ်ကိုရ၊ ယဝ်ဟိုမ္း ညးချီဒရေင်ပရေင်ချင် ကွာန်မန်ပိုတံ သိုက်သိုဏ္ဍေဝ်စိုတ်ခါတ်ချိုန်အာမာန်၊ ဆဂးအရာရာ အိုသို ဂွံပဋ္ဌေဝ်ပဋ္ဌေတ်ဂှ် ကျင်နူကိုပရေင်ဒုင်ဝန် ဒှ်သုာ်ကွာရေင်၊ ဟုံဒုင်ဝန်တင်ဗြေတ်ဗ္ဗးပွဲဇကုမ္း အခိုင်လီုလေဝ်ပဋ္ဌေဝ်ပဋ္ဌေတ် ဟုံဂှ်၊ အတိုင်ဂလန်ဟိုကျင်လ္လုတေံ တီဇကုဂှ်ယအ်အာရ၊ ဂွံတီဇကုဂှ် ဒးဒုင်ဝန်ဇကုဗြေတ်လဝ်တံဂှ်ကွာရေင်၊

ကမ္မာန်မန်ပိုတံဗွဲမဂှ်ဂှ် တုပ်ကိုဂလန် သေံတံဟိုစဉ် လက်ပျဲကာလကျ် မန်ပိုဟိုလက်ပျဲဒရေင် တက်ခြေတ်ဟ်ခြးခြး ပရေင်လူတ်တင်နင်လေဝ်ဟုံမွဲ ပရေင်ဖျေပိုပြင်ဇကုရပ်ရ ကမ္မာန်လေဝ်ဟုံမွဲ ပရေင်ချင်ဇကုဟိုတ်ဖိုကမ္မာန် ကွေတ်ကျင် လဝ်တုဲ ကောံသွက်သွေံဆက်အာဂတလေဝ်ဟုံမွဲ ယဝ်ဗ္ဗေဝ် ဇကုကိုကုညးမတ်တက်ဒှ်တံဂှ်မ္း ပရေင်ကမ္မာန်မန်ပို ကဆံင် ကောန်ဇုာ်ညးတံလေဝ်ဟုံစိုရ၊ ဣဏ်ဂှ်ဒှ်တင်ချိုန်လျုဗွဲဇကု စွံသမ္ပိုမ္းပွဲဇကုမ္း ဒှ်တင်နင်တီဇကု မွဲတင်ကိုရ။

မန်ပိုတံဂှ်ညးတုပညာဟုံမွဲဟာ ယဝ်ဒးသွာန်မ္း လညာတ်အဲမ္းဂလန်ကံဒှ်ဟုံမာန် မန်ပိုတံညးလေဝ်လဝ်လိမ် ကဆံင်သျှင် တုပညာကဆံင်သျှင်နွဲ့ဒှ်ဗွဲမဂှ်ဂှ်ဟိုတ်နူဇကု ကိုဇကုပံင်တံညးညွဟုံတုဲ ဟုံကွေတ်ကမ္မာန်မန် အာယိုက်ဇကု ကွေတ်ဒှ်ကမ္မာန်ညးတုဟ် ကွေတ်ညးလေဝ်ဟုံဗိုန်ဗတ်စိုတ်ထွေစ ညိည မင်မွဲအာအခိုက်ကွာညိည ဟုံဂံင်ကွေတ်ဗွဲမပိုတ်ညွတ် ဗလးလဝ်ကိုမ္ပိုဟ်ကွေတ် ညံင်ရဂလန်ဟိုကျင် လ္လုတေံ လက်ပျဲဒရေင်တုဲ ဖိုကမ္မာန်မန်ကျင်လေဝ် ဂွံကဆံင် အရာပ်ရ၊ ကွံင်ချင်ဂှ်ဒှ်ဟုံမာန်။

ကမ္မာန်လီုမွဲဟုံဟို ယဝ်ကွေတ်လီုကွေတ်လီုဂှ်ဂှ်ကို အလန်မ္း မ္ပိုဟ်ကွေတ်ကိုမ္ပိုဟ်ဗက်လက္ကရ်ကို ဩဟတ်ချိုန်လျုစေံ လျိုန်ရ ဣဏ်ဂှ် ဒှ်ဟိုတ်ကမ္မာန်မန် ဂွံလီုလတ်တုဲ လီုလတ်ဗွန် ဒှ်ညံင်ပုတ်ချက် ဂိုတ်နွဲ့မုချိုန်ခဏ ညံင်ကိုအိုတ်အစောန် ညံင်ဂွံ ချင်မန်ထဝါဂှ်ရ၊ သိုဟုံစက်သွာ်ဟုံစက်ဗြ ဇြက်စေံအာ အလီုဇကု သွဟုံဒးပလီ၊ ဇကုလီုကေတ်ကေတ်တံရ၊ လက္ခဏ်ကံဂှ် မုလေဝ် သက်ဒးဂှ်တင်နင်ချိုန်လျုတုဟ်ဟ်ရ ချိုန်လျုဗွဲ ညာဏ်ပညာဂှ် ကွးဗ္ဗးဒှ်ရ၊ ဟိုတ်ဂှ်ရ မိက်ဂွံပေါအံင်ဇ္ဇး သုာ်ပြုမ္း တင်ချိုန်လျုဗွဲဇကု

သုာ်သုာ်ပြုပြ် ဒုင်ကေတ်တံကွာ ဒုင်ပဋ္ဌေဝ်ကွာတုဲမု ဂွံကဗ္ဍိဗ္ဗးပေါ အံင်ဇ္ဇးသုာ်ပြုမာန် ဇကုယဲဒှ် ဟုံဒုင်လီုမ္း အာသဝ်လီုလေဝ် လီုဟုံမာန်၊

ဟိုစိုပ်ကိုပရေင်ပညာတုဲမိက်ဂွံဆက် သောင်ကဗ္ဗးဏာ ပွဲပရေင်ပညာညိညဗွန်ရ၊ ပိုတ်ဒးကွးလဝ်ချိုတ်ချိုတ်ပျိုတ်တံဂှ် ပညာသုာ်စုတ် ဟုံမွဲကိုဗွတ်ဗွတ်အပိုင်အခြာ လှေဝဲလးတံ ဗွဲမလောန် ကိုကေတ်မပ္ပကဆံင်ဒှ်မွဲတန်ဓါတန် တက္ကသိုကော် လိပ်လေဝ်ဟုံဂွံ ပညာဂှ်ကျင်နူတမ်ရိုဟ်ညာဏ ၊ ညာဏ်အာမိပွါ ခွဲမတီသုာ်စုတ်၊ တီသုာ်စုတ်ဟိုဂှ် ပါက်ပါဏ္ဍလီုဗြေတ် ဣလီုဒးလေဝ် ၊ သရပ်တုဲမ္း “တီသုာ်စုတ်တုဲ ပုမပါက်ပါဗြေတ်ဒးလေဝ် ဂှ်ဟေင် ကော်ဂးပညာ”ရ အံင်လဝ် ဘာတန်တုဟ်တုဟ်တံဂှ် ဆအယာ် မာတ်တင်နင် ကေင်ကတ်လူတ်လဝ်ကွတ် တုဟ်ဟ်တံဟေင်ရ၊ ဓိုန်ဂှ်ကိုလေဝ် ဟုံထေက်ကိုကတ်လူတ် ဘာတန်ဟာယဝ်သွာန်မ္း ပရေင်ကတ်လူတ်တံဂှ် ဒှ်ဟိုတ်ခမ်ကတင်ပျိုန်ကိုပညာညာဏ် သုာ်စုတ်တေံမာန်ကိုရ၊ မူဟိုတ်ရော ဟိုမ္း ပွဲအရာသျှုတ်သွာတ် မမိက်ကိုမွဲမွဲ ဂွံတီဒးဗြေတ်ဂှ် ဒးကျင်နူတင်နင်တုဟ်ဟ် ဒးကျင်နူ ပရေင်ဗ္ဗေဝ်ဗ္ဗေဝ်နင် လညာတ်ဗဟုသုတတုဟ်ဟ်တံဗွန်ရ၊ ဟိုတ်ဂှ် ရဘာလေဝ်ဒးတိုန် ဗဟုသုတတုဟ်ဟ်မ္းနူဘာလေဝ်ဒးလူတ်၊

ဂွံကော်ဂးညးတုပညာဂှ်လေဝ် ကဗ္ဍိဗ္ဗးပိုင်ပြီလဝ်ပညာ သုာ်ဇေတ်ဂှ်တုဲပါဒးဗြေတ်လေဝ် အတိုင်ဒးဗြေတ်ဂှ်လေဝ် ဂံင်ဖျေ သျှုတ်သွာတ်ဟေင် ကော်ဂးတုပညာထေက်ကြိုက်ရ ဂွံလဝ် တဆိပ် ဒံက်တာ(ပီအိဆိဒီ) လီဇ္ဇာန်ဒှ်ညးချင်ကွာန်တံဂှ် ကော်ဂး တုပညာ ဟုံထေက်ကြိုက်ရ၊ဣဏ်ဂှ်ပိုတ်ဒးတီလဝ်ကြိန် အနုတ် ပညာသုာ် ဇေတ်မွဲရေင်။

လျုဟ်ယဝ်ပိုတ်ကွာတ်ပရေင်ချိုန်လျုလ္လုဂကူပို မုနွံကို ရော ယဝ်သွာန်ကျင်မ္းသုာ်လေဝ်လေဝ် မုလေဝ်ဟုံချိုက်ပေင် ချိုန်လျု ဒှ်သီဗ္ဗိုတ်၊ မုဒးပဋ္ဌေဝ်ကွာရော ယဝ်သွာန်မ္း သုာ်ခါတ် ကွေံကွေံ ဒးပဋ္ဌေဝ်ဒှ်ပြဟ်ပြဟ်ဏ္ဍိုတ် ဒွာဲလီုဟုံဂွံပဋ္ဌေဝ်လဝ် ပြဟ်ပြဟ် ဏ္ဍိုတ်မ္း ဒွာဲဂဲလက်ခနက်ဒွာဲဂှ်လီုလတ်အာတုဲ အနာဂတ်ဂတတေံ ဒှ်ပြသွာပဋ္ဌေဝ်ဟုံဂွံလေဝ် ဒှ်အာမာန်ဗ္ဗိုတ်ရ၊ မူဟိုတ်ရောဟိုမ္း မန်ပိုတုဲဏ်ဂှ် တုပ်ကိုကွာ်ဟုံမွဲကိုမ္ပိုဟ်မင်မွဲ တိုပလုတ်လဝ်တုဲ ဗလးလဝ် ဂှ်လေဝ်လုပ်စဂွံ ကျီလေဝ်လုပ်စဂွံ မွဲသုာ်ဗွန်ဂှ် တုပ်ကို မ္ပိုဟ်ဗျုဗျုထဝ် အယုက်ဒွီဒွီတ်စော် ဂွံလဝ်အာကွာဲဂှ်ဂှ်ဂှ် ကောန်စစေက်ဂွံလဝ်အာကွာဲတံဂှ် စွဲမိက်ဂွံကိုဣဗျုချိုတ်ပြဟ်ဟ် အာကွာဲတံဂှ်ဂှ်ဒှ်ဒှ်ခေံတံ၊ ဣဏ်ဂှ် ပိုတ်ဂွံဆီဒှ်ဂတမတ်ရ ဂကူမ္မု ကိုချင် မ္မုကိုအိုတ် မိုင်ကရေပ် ခရတ်ဒှ်မန်ပိုဂေတ်ကွာဲဒှ်သွက် မန်ဂွံအိုတ်အာလ္လုတံဏ်ပြဟ်ဟ်၊

ရံင်အာခြိုဟ်ဟ်နက်ကံမ္း လာ်စာ်ထောင်ဒှ်ဇာပ်ပ် အရာ လျုဟ်ပိုတ်လှော်ကျော်အာ ပွဲဩဟတ် ရိုဟ်ကွက် ကောန် ဂကူပိုတ်စမ်-

၁/ဗြဟ္မာတ်ပညာ

၂/ဒြဟတ်ပိုန်ဒြပ်

၃/ဗြဟ္မာတ်ပူဇော်

၄/ဗြဟ္မာတ်မ္ဘိဟ်

၅/ဒြဟတ်လိမ်ပတ်ယေန့်သွာင်အခိုက်ကွာပြဝေဏီ

ရိုဟင်ဂျာတွေ့ဒြဟတ်ကုမ္ပဏီသက် (၁) ကတောင်ဆီတွေ သွက်
မန်ဂွံဂျိုင်တံမသုန်သက်ကံ တဲ့ကံဆွဲလို့ချိုက်ပေင်ဒိုင်ကိုရော ပို
တံရံင်ဒိုင်အတိုက်တံမန်ပိုဒ်ကွင်တွအစောန် ဒ်ကွင်(ဟီရော)ဂ်
ဒးစွံလပ်ပွဲဝင်အတိုက်တံရံင်တံင်နင် ကိုဂျိုင်ကွင်လှဟ်ဂ်
ဗိုကလန်မန်ဟီလပ် တိုင်စံင်ကတောင်ပြိုင် မုလေဝ်အဓိပ္ပါယ်စွဲရ၊
မ္မိဟ်အခိုင်တံ ချိုတ်အာအိုတ်ရ။

သဘာဝတိသဘာဝလိုက်လျှပ်ပစ္စုပ္ပန်ကံ ဂါဟိကတဘင် ညး
မွဲး အနာဂတ်ဂတတေံဒးဗက်လက္ကရံညး ဗက်ဟိကတဘင် ဇကု
ဒးအိုတ်ဂှ် ဒးညာတ်လင်ကွးကွးရောင်၊ တွဲးကံယဝ်ပိုတ် ချိုဟ်
ကောက်မွဲး တွဲးကံမုပိဒးကျောန် မုပိဒးကြပ်ပဋ္ဌေတ်ပဋ္ဌေတ်လင်
ပိဒးမွှ်လင်မတ်ကိုအးရ လျှပ်သွက်မန်ပိ ပိုတ်ဂွံပွေင်ပွေင်
လင်ဇွေင်မမုနွံကိုရော ပွေင်ကိုဒြဟတ်ကတေင်ဆီဇွေင် မသုန်
သတ်တံဂှ် မမန်ဂွံပဋ္ဌေတ်ပဋ္ဌေတ်လင်သွက်ပြသ္မာ အနာဂတ်ဂတ
အယောကြပ်ကျင်စိုပ် ကြပ်ကျင်ဇိုက်ပိုက် ဒွိုင်ကိုကူပိုတ်ပြဟ်ဟ်
ကံကိုရော။

ယဝ်းဒ်အာကိုအကဲအရာဉ္စးကပ်တွဲဏံတဲာ် စီရင်အာ
အာကိုလက္ခဏာဒ်ဒ်ဉ္စးပိုင်ပြီလပ်တွဲဏံဉ္စး စီပြင်ပရေင်ချင်ကွာန်
ဂွံပြင်သ္ဘာ်ဂံာ် မံက်ပြာကတ်ဒ်ပြဟ်ပြဟ်ဏံရ မူဟိုတ်ရောဟိုဉ္စး

၁/ရန်ကုန်အကဲအရာချင်သွံ့ရဲဗဒါဒါတံကံ ဗိုပြင်သွာဲဒိုင်
နဲကဲပိုင်ပြီအပ်ဓပ်ညးတံ။

၂/ရံင်ကိုပရေင်ဒြဟတ်ဒရိုဟ်နူကိုဍုင်မူး ဒြဟတ်ဇွော်
ဇွော်တံကို

၃/ရင်ကိုလညာတ်သမ္ဘိဗျားကပ်ကျောလညာတ်သမ္ဘိ
ကောန်

ဦးချင်ကွာနဲ့ပျင်ပင်ကောံဗွာဂမ္တိုင် ဗိုပြင်သွာကြံင်မျိုဟ် ကျင် ဟံတက်ကျင် တီကျင်ဒဒ်ရ အလိုအသိပ္ပာန်ဗွာ ဟံင်ပျိုပျိုက် ပျံ့ျာံ နကိုန်ကံ ဗိုတဲတဲကျင်တောံကိုတဲ ခြာဟံလံးမွဲ အကောံအရာ ချင်ပင်ကောံဗွာဒးပြင်သွာဏောဝ်ဂှ် ညာတ်ကေတ်မာန်ရ။

ပွဲကိုပေါ်ပြင်သွားတာနဲ့ ခြံပေါ်မျှင်ထွေးကိုကမ်းတော ကောက်
ဂကုမ္ပဏီပိုတ်ပွဲမသုတ်စုတ်ရ၊ ပွဲကိုပရောင်ပြင်သွားအလန်ကံ ပြင်သွား
နဲ့လိုက်ညားမွဲလောင်ညာတ်ကောက်ကွေးကွေးဟံ့မာန် ဆဂး သွက်သွောံ
ဒ်အာမာန်ဇ္ဇောဇ္ဇောနွံဒိုင်ခါသတ်ခါနဲခပ်ရ၊ နကိုနဲဓိုဟ် လလိုကောံ
နဲကြံင်မျိုဟ် နဲဓိုဟ်လလိုမွဲးဂှ် ရဲမာဲတိုညံင်ရဲရဲကျုင်လဝ် ပွဲသွာံ
၁၉၈၉တေံ၊ နကိုနဲကြံင်မျိုဟ်ဂှ် ဟိုတ်နူကောန်ချင်ကွာန်တံ ပျိုက်
သရိုဟ် ဂကောံအလိုအသိပ္ပာန် ဒ်ဆီပါဍုင်ဇ္ဇောဝ်တုဲ ဒေင်ချင်မွဲး

လုပ်ကြပ်သောငှါကိုသွက်သွက်၌အာမာန်ရှိန္တံနိဏံရ၊ ပ္ဍောဝ်
ဓါနံဏံဂံ နံဆီပါဍုင်ဇ္ဇောဝ် တုဒေင်မွဲး လုပ်ကြပ်သောငှါ ဗြိုင်ဂွံ၌
အာမာန် မဟိုတ်ရောမွဲး အလီုအသီပွာန်ဗ္ဗာတံဂံ ချံတံရံညာတ်
ဒွင်ဒဒ်အကဘဲအရာဂွးတိ ကျောံအကဘဲအရာ ကောန်ချင်အရင်
ပွဲချင်ပံင်ကောံဗ္ဗာတုဏံ ပွဲမကွးဖူး ယဝ်က္တီုဒ်ဆီပါဍုင်ဇ္ဇောဝ်တု
ဒက်ပ္တန်ချင်တို့မွဲး ဒေင်တပ်တး လုပ်ကြပ်ဖန်ဖက်တု အခေါင်ဂွံ
လီဇ္ဇာန် အာကောန်ချင်အရင် ဗိုကိုလက်ထက်ပွာန်ဂွးတိဒုတိယ
တေံ လက်ထက် သ္တိုင်ပိုလ်ဇ္ဇော အံင်သာန် အပါအောင်သာန်
သုကျိတံ ကျောံ လက်ထက်ဗ္ဗာဥုနု လီဇ္ဇာန်ကျင်ဂံ ဟံလောဲရ၊
ဓိုန်ရကောန်ချင်အရင် ဒုင်လီ ကိုဗ္ဗာလောဝ် ညးဂွးကပ်တံဟံဒုင်လီရ
ဟိုတ်ဂံရ နကီုနဲကြံင်မ္တိုင်ဟံဂံ ဌိအာဟံမာန်သက်က်ရ။

ချင်ဗျာပွိုင်လဝ်နတဲမန်လုဟ်သ္တုဂံတန်တအာဂံဒိုင်

ဒို့တို့ဏာၣ် မွဲလွာ်ဂံၣ်လီၤဍုၣ်နီၣ် မွဲလွာ်ဂံၣ်ပျီၣ်ကီၣ်တြီၣ်တတ်တဲ
 မံင်အာၣ်ဒိုင်ရ၊ ရံင်ကီၣ်ဟိုတ်တွဟ်ဟ်သတ်တံဏာၣ်တဲ ပရေင်ပြံင်သွာဲ
 ချိုင်ဗွာ သွက်သွောံဒ်အာမာန်ဂံၣ် နကီၣ်နဲဇိုဟ်လလမ်ဟေင်ဒ်အာ
 မာန်ရ၊ အလိုအသီပွာန်ပံက်ကီၣ်ပေါရဲမာဲ ဒလုဏာမတ်ကောန်ချိုင်
 အရင် ဟံၣ်ကီၣ်ဗွးစး ဟံၣ်ကီၣ်ပိုင်ပြီတၢ်ရးညးကီၣ်ညး၊ ဒုင်ဏာယျာ်ကီၣ်
 ဒီမောကရေသီလေဝ် ကီၣ်ဒီမောကရေသီဗျောံ၊ ရဲအာမာဲညံင်ရဲ
 ချိုင်ပံင်ကောံမွဲဟံၣ်သေင် ပရေင်ပိုင်ပြီအခေါင်အရာညးကီၣ်ညးဂံၣ်ဟံၣ်ဟီု
 အမတ်ရဲလဝ်မာဲ ဖျါတ်ဂံၣ် မန်နွံဇါပိ ကရေင်ဇါပိ ကောန်ချိုင်အရင်
 တွဟ်ဇါပိတဲ အာကောံဒိုင်ပွဲကွတ်ထဝ် (၁၂) ပါလီမာန်တေံဖျါတ်
 အမတ်ဗွာ ပွဲမၞိၤဂိုင်ဂွေင် ကျိုင်နူကီၣ်လီၤဍုၣ်နီၣ်လဝ်မမာဲ ကောန်
 ချိုင်ကွာန်တံဗွဲမၞိၤဂိုင်တံၣ် အုပ်ဂြိုဟ်ပါလီမာန်တဲ မုကျောန်ကျောန်
 စုတ်မာဲပွဲ ပါလီမာန်တေံ မန်ကေုာံကောန်ချိုင်အရင်တံၣ်
 ဒးကျေံင်လျိုင်နီၣ် ရံင်အာနကီၣ်မတ်မွဲး မွဲးချိုင်ဗွာဒ်အာဒီမောကရေသီ
 ပွဲမတပ်တး ပွဲမချီၣ်ပေင်ကီၣ်အခေါင်အရာ လက်ကရဲအိုတ်ဂံၣ် သွက်
 မန်မုလေဝ်ဟံၣ်မွဲ ဖီယုတ်ဟုတ်ဇှော်အာနူတြံၣ် ဒ်အာမာန်ရ။
 ဒီမောကရေသီဏာယဝ်ကောန်ချိုင်အရင်တံ ဒုင်ကေတ်တဲမွဲး
 ကောန်ချိုင်အရင်တံဒးဖျါတ်ဍုၣ်ဇန်တုက်သွာ် ဂံၣ်ဟီုစမာန်ရ။

ပွဲကိုပေးခွန်(ရမ်း)ကံ ဒးဝိုင်အိုတ်ဂ်ဒ် အာဒီမောကရေသီ
နဲဗွာ တုပ်ကိုဗိုပြင်အကြာကြာဗိုပြင်ဒီမောကရေသီချင်သေံ
ပံက်ကိုပရေင်ပိုန်ဒ်ပံက်ကိုကောန်ချင်မွဲးကျင်ဖျေံတမ်ရိုဟ်
ပွဲချင်ပံင်ကောံဗွာတု ညးဂွးတိတံလေဝ်ရံင်ကျင် ညံင်ဒီမောကရေသီ
ဍုင်ဇေတ်ကွေံကွေံ ဟိုတ်န့ပံက်ရဲလဝ်မာဲ။

ကောန်ချင်မွေးကျင်ဖျေလပ် တမ်ရိဟ်တံဂ်လေပ်
ဟိုတ်နူဇကုဗလိုက်လပ်တမ်ရိက်နွံတဲ၊ ဂွိုင်ကိုပရေင်ပိုန်ဒြပ်
ဖျေလပ်တမ်ရိဟ်တံဂ်လိုလပ် ဟံင်ကီုဒြဟတ်ကိုကောန်ချင်အရင်
ရဲဆာန်ဂကူ ရဲချီဒရင်ပရေင်ချင်ကွာန်တံရ၊ ကောန်ချင်ရဲရပ်လွဟ်
တံလေပ်ချီဒရင်ဟံင်ဂွံ ညးကရေပ်အဲကရေပ် ဒှ်အာညံင်
ဒွမ္မက္တီုဗဒ်ကပ်တဲ၊ ဒးအိတ်အာသိုက်ကံရ၊ လက္ကရဲအိတ်ဂ် ဒြဟတ်

สร้างวัด ที่เป็นวัดมอญแท้ๆ เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวและศูนย์รวมจิตใจของคนไทยเชื้อสายมอญ รวมถึงการเป็นสถานที่เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมมอญกลับไปสู่สังคมอีกครั้ง ทั้งนี้ยังได้มีการรวมตัวกันของกลุ่มเยาวชนมอญไทน้อยเพื่อจัดตั้ง “ชมรมเยาวชนมอญสำนึกรักบ้านเกิด” โดยมีวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมเพื่อพี่น้องมอญ ร่วมกับวัดมอญรามัญไทน้อย ในการสร้างวัดมอญครั้งนี้ คุณย่าทองห่อ ศรีดาวเดือน ได้บริจาคที่ดินจำนวน ๑๕ ไร่ ๓ งาน ๗๗ ตารางวา รวมทั้งทุนทรัพย์ส่วนตัวในการสร้างวัดทั้งหมด ถ้าผู้อ่านท่านใดมีความสนใจจะร่วมกิจกรรมหรือมีความประสงค์จะช่วยเหลือสิ่งใดในการก่อสร้างวัดมอญในครั้งนี้สามารถแจ้งความประสงค์ได้ที่พระมหาบุญเกิด ปธ.๙ ๐๒-๙๒๒๔๖๒๔ และ ๐๘๙-๖๗๕๖๗๘๐ ในถิ่นที่ความเป็นมอญนั้นเลื่อนหายไปมากแล้ว กลับเกิดวัดมอญและการรวมตัวของคนมอญขึ้น อย่างที่ไม่นึกฝันครั้งนี้ คงต้องขออนุญาตใช้สโลแกนของชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ คำที่ว่า “...MON NEVER DIE...”

ยูเอ็นสืบความจริงพม่าปราบม็อบ

เมื่อ ๑๑ พ.ย. ที่ผ่านมานายเปาโล เซอร์จิโอปิโนเชียวริ ผู้เชี่ยวชาญด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (ยูเอ็น) เดินทางถึงนครย่างกุ้งของพม่าครั้งแรกในรอบ ๔ ปี เพื่อปฏิบัติภารกิจในการเข้าพบเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล รวมทั้งจะเข้าไปในเรือนจำ เพื่อตรวจสอบจำนวนนักโทษทางการเมืองที่ถูกข่มขู่และถูกควบคุมตัวระหว่างการปราบปรามเหตุประท้วงครั้งใหญ่ในรอบ ๒๐ ปี ของพระสงฆ์และประชาชนนับแสน เมื่อหลายเดือนก่อน นายปิโนเชียวริ ได้กล่าวว่า ยินดีเป็นอย่างยิ่งและหวังว่าการเยือนพม่าในครั้งนี้ของเขาจะเป็นประโยชน์ทางด้านกลุ่มสิทธิมนุษยชนเรียกร้องให้นายปิโนเชียวริ ถือโอกาสในการเยือนพม่าครั้งนี้กดดันให้เกิดการปฏิรูปประชาธิปไตย และปล่อยนักโทษทางการเมือง นายปิโนเชียวริ ได้เดินทางไปยังกรุงเนปีดอร์ เพื่อพบกับรมว.แรงงาน รมว.ต่างประเทศ รวมถึงนายกรัฐมนตรีพม่า ทั้งนี้รายงานระบุว่ายังมีความชัดเจนว่า นายปิโนเชียวริ จะได้เข้าพบนางอองซานซูจี ผู้นำฝ่ายค้านหรือไม่เนื่องมาจากการดำเนินงานของนายอับบราฮิม แกมบารี ทูตพิเศษของสหประชาชาติ เป็นผลให้ผู้นำทหารของพม่าได้เจรจาพูดคุยกับฝ่ายค้าน

นายแกมบารี ได้อ่านบทความของนางอองซานซูจีในประเทศสิงคโปร์มีใจความว่า “ในความสนใจต่อประเทศชาติดิฉันมีความพร้อมที่จะร่วมมือกับรัฐบาล เพื่อที่จะทำให้ขบวนการเจรจาประสบความสำเร็จ” เธอกล่าวว่า เพื่อที่จะให้การเจรจามีความหมายนั้น นอกจากจะปรึกษาสมาชิกพรรคของเธอแล้ว เธอ

ยังต้องการปรึกษากลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในพม่าด้วย เธอได้กล่าวต่อไปว่า มันถึงเวลาแล้วสำหรับการเริ่มต้นของขบวนการเรียกร้อง “มอญนิรโทษคดี” หวังเป็นอย่างยิ่งให้ผู้นำอาเซียนกดดันให้ผู้นำทหารพม่า ให้เริ่มต้นกระบวนการเรียกร้อง โดยการปล่อยตัวนางอองซานซูจี และนักโทษการเมืองทั้งหมด การเจรจาที่แท้จริงไม่สามารถเป็นไปได้ถ้านางอองซานซูจีและผู้นำฝ่ายค้านทั้งหลาย ยังคงถูกควบคุมตัว ทั้งนี้รวมถึงพระสงฆ์และแม่ชีด้วย

อาเซียนจะครบรอบ ๔๐ ปี ในปีนี้ และสมาชิกอาเซียนต้องการที่จะเฉลิมฉลองการครบรอบ ๔๐ ปี อย่างไม่ละอายใจ..

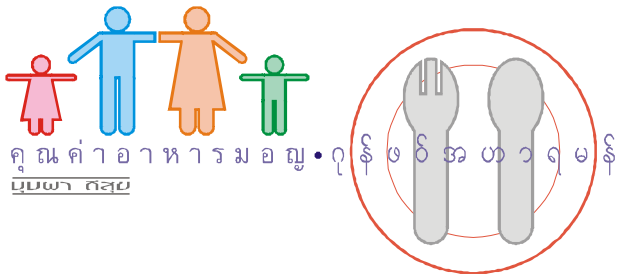
คนพม่าเกลียดและกลัวอะไรมากที่สุด...?

ในประเทศพม่า มีปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์มากมายเลยทีเดียว เริ่มจาก ๓ มหาบูชาสถานสูงสุด มหาเจดีย์เวดากอง พระธาตุนันทร์เขวน และ พระมหาเมย์มูเน่ รองลงมาคือ เจดีย์ชเวดากอง เมืองพุกาม เจดีย์ชเวชานดอร์ เมืองแปร และเจดีย์ชเวมอดอร์ (มูเตา) เมืองหงสาวดี สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ชาวมอญ-พม่าทั้งในเมืองมอญและมอญเมืองไทย ถือว่าเกิดมาชีวิตหนึ่งต้องไปไหว้สักครั้ง ญาติผู้ใหญ่ของผู้เขียนมีโอกาสไปไหว้มหาเจดีย์ชเวดากองเมื่อไม่นานมานี้ ท่านเล่าให้ฟังว่า ได้ไปไหว้ฉัตรทอง ข้างองค์พระเจดีย์ ฉัตรทององค์นี้เคยครอบยอดเจดีย์แต่ร่วงลงมาหลังแผ่นดินไหว บริเวณฐานฉัตรมีบาตร ๘ ใบ แต่ละใบมีความหมายต่างกัน ใบที่ ๑ ขอให้ร่ำรวย สุขภาพแข็งแรง ใบที่ ๒ ขอให้ถูกหวย ใบที่ ๓ ขอให้ความฝันเป็นจริง ใบที่ ๔ ขอให้สอบผ่าน ใบที่ ๕ ขอให้พานพบกับคนรัก ใบที่ ๖ ขอให้เป็นคนโชคดี ใบที่ ๗ ขอให้เป็นผู้คงแก่เรียน ใบที่ ๘ ขอให้แคล้วคลาดจากความชั่วร้าย ทั้งห้าคือ น้ำท่วม ไฟไหม้ โจรผู้ร้าย โรคภัยไข้เจ็บ และผู้ปกครองอธรรม ความหมายของ “ผู้ปกครองอธรรม” คือ เอารัดเอาเปรียบ กดขี่ข่มเหงทารุณ ใครอยากสมหวังในเรื่องใดก็ให้พับธนบัตรที่ต้องการทำบุญ อธิษฐานแล้วใส่ลงในบาตร ท่านผู้อ่านทราบหรือไม่ว่า บาตรใบใดมีเงินมากที่สุด คำตอบคงเดาได้ไม่ยาก ก็คือ บาตรใบที่ ๘ อย่างไม่ต้องสงสัยเลยครับ ปราภฏการณ์นี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า หัวจิตหัวใจประชาชนชาวพม่านั้น เกลียดกลัว และโกรธแค้นรัฐบาลทหารพม่า มากมายขนาดไหน...

ฉบับนี้ขอลาไปก่อน แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้านะครับ

*** ชัยชนะเป็นของผู้ที่มีความพยายาม ***

คุณค่าอาหารมอญ

(ตอนที่ ๓)

เมื่อฉบับที่แล้วเราได้กล่าวถึงคุณค่าทางอาหารจากผักนานาชนิด ซึ่งยังไม่ครบถ้วน ฉบับนี้มาติดตามต่อไปเลยคะ

๖. มีสารต่อต้านอนุมูลอิสระ (แอนติออกซิแดนท์) หรือสารต่อต้านมะเร็ง สารสีเหลือง สีส้ม สีแดง และสีเขียวเข้มสดใส มีเบต้าแคโรทีน ซึ่งช่วยลดความเสี่ยงหรือป้องกันมะเร็ง ระบบทางเดินหายใจ ระบบทางเดินอาหาร และ มะเร็งในอวัยวะอื่นๆ เช่น มะเร็งปอด มะเร็งหลอดอาหาร มะเร็งตับ มะเร็งผิวหนัง มะเร็งเม็ดเลือด มะเร็งเต้านม มะเร็งต่อมลูกหมาก ฯลฯ ในหนังสือมหัศจรรย์ผัก ๑๐๘ ของมูลนิธิธิดาไทยแห่งประเทศไทย และสถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล หน้า ๑๑ กล่าวว่า “เหนือมะเร็งยังมีผัก” ถ้าต้องการทราบว่ามีผักชนิดใดป้องกันมะเร็งชนิดไหน หาอ่านได้จากหนังสือเรื่องนี้

๗. มีโปรตีนเสริมช่วยการทำงานของสมอง ทำให้สมองรับออกซิเจนเพิ่มขึ้น ช่วยกำจัดของเสียออกจากร่างกาย ป้องกันโรคภูมิแพ้ ไชรัส ทอลซินอักเสบ หิด

๘. ช่วยให้กระดูกและฟันแข็งแรง เพราะมีแคลเซียม แมกนีเซียม ฟอสฟอรัส สังกะสี ฟลูออไรด์ และ วิตามินเค

๙. ช่วยบำรุงตับ และไตให้ดีขึ้น

๑๐. มีแมกนีเซียมช่วยปรับสมดุลของร่างกาย แมกนีเซียมมีส่วนสำคัญในการสร้างกระดูกและฟัน ร่วมกับวิตามินดี ถ้าขาดแมกนีเซียมร่างกายจะต่อต้านวิตามินดี แมกนีเซียมช่วยฟื้นฟูเซลล์ โดยเฉพาะเซลล์ระบบประสาท ช่วยต้านโรคมะเร็ง

๑๑. ช่วยให้ผิวพรรณผ่องใสสวยงาม ไม่มีกระ สิว ฝ้าดวงตาแจ่มใส ไม่อ่อนเพลีย ชีพเศร้า ปวดเมื่อยตามร่างกาย ปวดศีรษะนอนไม่หลับ ประจำเดือนผิดปกติ ข้ออักเสบ ฯลฯ เนื่องจากผักและผลไม้มีวิตามิน และแร่ธาตุสูงเกือบครบทุกชนิด บรรพชนมอญนำผักสด และผลไม้มารับประทานแทบทุกวัน สำหรับกับข้าวของคนมอญที่เรียก “อะ-บ๊ะ” จะมีถั่วงอกน้ำพริกวางไว้ตรงกลางสำหรับทุกมื้อไม่ขาด ในบางมื้อซึ่งนานๆ ครั้ง จะมีน้ำปลาทรงเครื่อง (น้ำปลายำ) แทนน้ำพริก ทั้งน้ำพริกและน้ำปลาทรงเครื่อง ต้องมี

ผักสด ผักลวก ผักต้ม รับประทานด้วยเสมอ นี่แหละภูมิปัญญาของบรรพชนมอญ ที่ดิฉันต้องการจะฝากให้ลูกหลานได้สำนึก และเริ่มรับประทานอาหารมอญซึ่งส่วนใหญ่เป็นผักสมุนไพรที่มีคุณค่า ควรเริ่มรับประทานตั้งแต่อายุยังน้อย ลดอาหารหวาน อาหารเค็ม ขนมกรุบกรอบ เมื่ออายุมากขึ้นลดอาหารที่มีไขมันสูงจากเนื้อสัตว์ทุกชนิด ยกเว้นปลา ลดนมจากสัตว์และไข่ โดยรับประทานผัก ผลไม้ ธัญพืชต่างๆ ให้มากขึ้น ออกกำลังกายพอเหมาะกับวัย พักผ่อนให้เพียงพอทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่เครียด รู้จักปล่อยวาง ไม่มีภาวะน้ำหนักเกิน หรือเป็นโรคอ้วน ทำร่างกายให้สมดุลย์ ปกติทั้งน้ำหนักและส่วนสูง โดยคิดค่าดัชนีมวลกาย (BMI) ได้ด้วยตนเองและตรวจสอบอยู่เสมอ สรุปคือคนไทยหรือเยาวชนไทยเชื้อสายมอญ ควรรับประทานอาหารให้ถูกต้อง ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทำจิตใจให้สบาย โรคก็จะไม่เกิด แม้มีโรคเกิดอยู่แล้วก็จะทุเลาลง และในที่สุดโรคจะหายไปโดยไม่จำเป็นต้องรับประทานยา

อาหารของคนไทยเชื้อสายมอญ (ราชบุรี) ที่จะแนะนำต่อไปคือ น้ำปลาทรงเครื่อง (น้ำปลายำ) เป็นเครื่องจิ้มที่มีสมุนไพรต่างๆ และมีคุณค่าทางอาหารมาก

น้ำปลาทรงเครื่องหรือน้ำปลายำ

(อะ-วอจก์-อะ-จอม)

เครื่องปรุง ประกอบด้วย น้ำปลา ๑ ถ้วย น้ำตาลปีบ ๑ ช้อนแกง มะขามเปียก ๕ ผัก น้ำมะนาว หรือ มะกรูดคั้น ๑ ผล กระเทียม ๕ ราก ตะไคร้ ๔-๕ ต้น ใบมะกรูดที่ไม่อ่อนเกินไป ๑๐ ใบ กระเทียม หอมแดง อย่างละ ๕ หัว พริกขี้หนูสด และพริกขี้หนูแห้ง อย่างละ ๑๐ เม็ด มะเขือขื่น เอาเมล็ดออก ๓ ผล

วิธีทำ

แช่มะขามเปียกในน้ำปลา คั่วพริกขี้หนูแห้งให้กรอบ ปล่อยให้เย็น บุบหรือใช้มีดบีบให้เหลกเล็กน้อย ซอยตะไคร้ หอม กระเทียม กระชาย ใบมะกรูด พริก ขี้หนูสด มะเขือขื่น แล้วสับให้ละเอียด ขยำมะขามกับน้ำปลาที่แช่ไว้ แล้วบีบกากมะขามทิ้งไป ขยำน้ำตาลปีบกับน้ำมะขามเปียกให้ละลายเป็นเนื้อเดียวกัน ชิมรสให้ได้ ๓ รส ตามชอบ อาจจะให้หวานนำเล็กน้อยก็ได้

นำเครื่องปรุงในข้อ ๓ ใส่ลงในถ้วยหรือชามซึ่งมีน้ำปรุงรสผสมให้เข้ากัน ใส่ น้ำมะนาวหรือมะกรูด ทำให้มีรสอร่อยขึ้น โรยพริกขี้หนูแห้งที่คั่ว และบุบพอแหลก เพื่อให้หอมชวนรับประทาน

...คราวนี้หน้ากระดาดน้อยไปนิด คราวหน้ามาติดตามรายละเอียดกันต่อ นะคะ...

นิตยานุสาสนี

ฉบับพิเศษ

พระมหาจุฬารัตน

คติคำสอนเป็นคำสั่งสอนที่ผู้เฒ่าผู้แก่ในแต่ละท้องถิ่น ได้ยึดถือเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และ สอนลูกสอนหลานให้ดำรงตนในทางที่ถูกต้องตามจารีต ประเพณีของบรรพชน คติคำสอนจะแฝงไปด้วยข้อคิดที่เป็น ประโยชน์สะท้อนให้เห็นถึงคติความเชื่อ ระบบความคิด และวิถี ชีวิตของกลุ่มชน ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัย

คำศัพท์

(ปากจบบอแหละปะหล่อแจ๊ะแหละ ปากจัมมะแหละปะหล่อโกน)

คำศัพท์	บอ	(ปากจ) - ดัด, พัน, ซ่า
	อ	(บอ) - หวาย
	ล	(แหละปะ) - ออย่า
	ล	(หล่อ) - ไว้
	ล	(แจ๊ะแหละ) - หนาม
	ม	(หุ้มะ) - ฟ่อ
	ก	(โกน) - ลูก

ความหมาย ดัดหวายอย่าไว้หนามหน่อ ซ่าฟ่ออย่าไว้ลูก

หวายเป็นพืชมีลักษณะเป็นกอ มีหน่องอกขึ้นเป็นระยะ ลำต้น ทอดเลื้อยยาว กาบและก้านมีหนาม ลำนวนนี้หมายถึง กำจัดเสียให้หมด หรือจัดการให้สิ้นซาก ทำลายให้ถึงต้นตอไม่ ให้เหลือเป็นเชื้อต่อไปอีก เพื่อที่จะได้ไม่เหลือผู้ใดมาทวงแค้นได้

คำศัพท์

(แป๊ะเหินักเจ้าะฮ์ เอะชะมะะฮ์แป๊ะแะหะหุ้ม)

คำศัพท์	อ	(แป๊ะเหินัก) - ฟ่อคำ
	อ	(เจ้าะฮ์) - สิบ
	อ	(เหอะ) - ไม่
	อ	(ชะมะะฮ์) - เหมือน, เสมอ, เท่า
	อ	(แป๊ะแะหะ) - ชาวนา
	อ	(หุ้ม) - หนึ่ง

ความหมาย สิบฟ่อคำ ไม่เท่าหนึ่งชาวนา

หมายความว่า อาชีพฟ่อคำ ผู้อาชีพชาวนาไม่ได้ ลำนวนนี้บ่งให้รู้ว่าคนมอญ ชานาญหรือเขี้ยวชานาญ และให้ความ สำคัญในด้านการเกษตร มากกว่าการค้าขาย เพราะมีความ รู้สึกว่าอาชีพฟ่อคำมีโอกาสขาดทุนได้ แต่อาชีพทำนาอย่างไร เสียก็ได้ข้าวยังชีพ อีกประการ หนึ่งข้าวเป็นของแห้งโอกาสที่จะ เสียหายน้อย ต่างจากสินค้าบางอย่างที่เป็นของสดเสียหาย ได้ง่าย

คำศัพท์

(ปรอกต้อว้ยแะกะตอ ปรอกทอปลารัก)

คำศัพท์	อ	(ปรอกต้อว้ย) - ทะนานดิน
	อ	(แะกะตอ) - ลอย
	อ	(ปรอกทอ) - ทะนานทอง
	อ	(ปลารัก) - จม

ความหมาย ทะนานดินลอย (น้ำ) ทะนานทองจม (น้ำ)

เป็นสำนวนที่สืบเนื่องแต่พุทธทำนายว่า เป็นยุคสมัยที่ เกิดเหตุอาเพศขึ้นในบ้านเมือง ประชาชนจะเดือดร้อนกันทุก หย่อมหมู่บ้าน คนดีจะถูกเหยียดย่ำ คนชั่วจะได้รับการยกย่อง ผู้มี ศीलจะไร้อำนาจ ข้าราชการผู้ใหญ่ซึ่งเป็นนักปราชญ์จะถูกทอด ทิ้ง ถูกเหยียดหยาม คนหนุ่มน้อยประสพการณ์ ประเภทไอคิวสูง อีคิวต่ำ จะได้รับการยกย่องเชิดชูในตำแหน่งยศถาบรรดาศักดิ์ ที่สูง แล้วทำความเสียหายให้แก่ประเทศชาติ คล้ายสำนวนไทย ว่า “กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อยจะถอยจม”

คำศัพท์

(มุชาเตะฮ์แะวัก อะแหะวักเตะฮ์ด้าก)

คำศัพท์	อ	(มุชา) - มุสา, พุดเท็จ
	อ	(เตะฮ์) - เป็น
	อ	(แะวัก) - เพลง, บทกลอน
	อ	(อะแหะวัก) - สุรา, เหล้า
	อ	(ด้าก) - น้ำ

ความหมาย พุดเท็จเป็นเพลง เหล้าเป็นน้ำ

เป็นสำนวนที่ใช้เปรียบเทียบคนที่มักโกหกเป็นอาชญากรจนซ้ำซาก กลายเป็นเรื่องปกตินิสัยไป คำพูดคำจาไม่มีผู้ใดเชื่อถือ เห็นสิ่งที่มีโทษ สิ่งชั่วร้าย เป็นสิ่งดีงามไป คล้ายสำนวนไทยว่า “เห็นผิดเป็นชอบ”

ອິກກູ່ອິບບລອດ ອິກກູ່ເກຼດກຸງຸດ

(ເຜີ້ມັກເກະດີວຣະປະເລ ເຜີ້ມັກເກະເກຼຍກຸຍາວິງ)

คำศัพท์ ອິກກູ່ (ເຜີ້ມັກເກະ) - อยากจะ, ต้องการจะ
ອິບ (ດີວຣະ) - ดี
ບລອດ (ປະເລ) - แก้วไข, ปรับปรุง
ເກຼດ (ເກຼຍ) - สวย, งาม
ກຸງຸດ (ກຸຍາວິງ) - แต่ง

ความหมาย อยากจะดีต้องแก้ไข อยากจะสวยต้องแต่ง

เป็นภาษิตคำสอนว่า การจะเป็นคนดีได้ ต้องปรับปรุงแก้ไข สิ่งที่เคยทำผิดพลาด และเลิกละสิ่งไม่ดีทั้งหลายเสีย เช่นเดียวกับถ้าอยากจะได้สวย ดูดีมีชาติตระกูลก็ต้องเสริมแต่งร่างกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ เครื่องประดับ เพชรนิลจินดา รวมทั้งต้องพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นด้วย

ຜົ່ງຮີ່ວູ່ຮີ່ ລູຜົ່ງຮີ່ວູ່ກວາວ

(ຮຸ່ມຮີ່ເປີ່ມຕະນອມປາວິງ
ແຮ່ລະປະຮຸ່ມຮີ່ເປີ່ມຕະນອມແກ້ະຮຸ່ຍາວິງ)

คำศัพท์ ຜົ່ງ (ຮຸ່ມຮີ່) - อยู่
ຮີ່ (ເປີ່ມ) - อย่าง, แบบ, เช่น
ວູ່ຮີ່ (ຕະນອມປາວິງ) - ต้นแหลม
ລູ (ແຮ່ລະປະ) - อย่าง
ວູ່ກວາວ (ຕະນອມແກ້ະຮຸ່ຍາວິງ) - ต้นยาง

ความหมาย อยู่อย่างต้นแหลม อย่าอยู่อย่างต้นยาง

ต้นแหลม เป็นไม้ล้มลุก เกิดตามป่าชายน้ำหรือที่ลุ่มน้ำท่วมขัง ส่วนต้นยาง เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่และสูง เรือนยอดพุ่ม ต้นเปลาตรง ภาษิตนี้เป็นคำสอนเรื่องการวางตัวให้เหมาะสมในการดำรงชีพ อยู่ในสังคมที่ต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะบุคคลที่ร่วมงานกัน ต้องถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ให้ความสำคัญกับทุกคน อย่าทำตัวเหนือคนอื่น ประเพณีเก่งคนเดียวดี

คนเดียว คนอื่นแย่งหมด ทนทน ไร้หัวใจที่จะแบ่งปันให้เพื่อนร่วมงาน จะทำให้การทำงานไม่ไหลลื่น เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เช่นเดียวกับ ต้นแหลมที่รวมอยู่กันเป็นกลุ่มก้อน ประสานเป็นหนึ่งเข้าด้วยกัน เมื่อถูกแรงลมพัดกระหน่ำก็สามารถที่จะต้านทานและลู่ไปตามแรงลม โดยไม่หักไม่โค่นแต่ประการใด ต่างจากต้นยางที่ตั้งตระหง่านลำพังเพียงต้นเดียว ไม่สามารถที่จะต้านกำลังลมได้ ยากที่จะทรงตัวอยู่ได้ และจะหักโค่นลงมาในที่สุด

ຮະບຣົດ ກຸງຸດຮີ່

(ແຈ້ແຮ່ນະຍີ່ແປກເຈີຍະ ກຸຍະກຸຣີບແຕ່-າ)

คำศัพท์ ຮະ (ແຈ້ແຮ່ນະຍີ່) - ชนะ
ບຣົດ (ແປກເຈີຍະ) - ตามกิน, เข้าด้วย
ກຸງຸດ (ກຸຍະ) - แพ้
ຮີ່ (ເກຼຣີບແຕ່-າ) - วิ่งหนี

ความหมาย ชนะเอาด้วย แพ้วิ่งหนี

เป็นคำสอนที่หมายเอา คนที่ไม่จริงใจ คบหาสมาคมกับคนอื่นด้วยหวังผลประโยชน์ของตน ไม่ได้คบหาด้วยความบริสุทธิ์ใจ สิ่งไหนได้ประโยชน์ก็เอาด้วย สิ่งไหนที่ตนไม่ได้ประโยชน์ก็บ่ายเบี่ยงหรือฉกฉวยหนีเสีย

ຮຸ່ວຣ ອີວຸດ

(ຮຸ່ມັວດີວຣ ປີວຣຸຍເກຼດຮີ່)

คำศัพท์ ຮຸ່ (ຮຸ່ມັວ) - หนึ่ง
ວຣ (ດີວຣຸຍ) - ดิน, ที่ดิน
ອີ (ປີວຣຸຍ) - สาม
ວຸດ (ເກຼດຮີ່) - เรือ

ความหมาย (ที่ดิน) แล่งหนึ่ง (เรือ) สามลำ

เป็นสำนวนที่หมายถึง พูดจาเรื่อยเปื่อย เหลวไหล ไร้สาระ ไม่มีจุดหมาย ขาดข้อเท็จจริง

พะแปะโตกาหนึ่งห่วน

วูบเวอีอ์อูอ์อูอ์
(แกงส้มพุทรากับผักบั้ง)

ฉบับนี้เข้าหน้าหนาว ลองมากินแกงส้มสมุนไพร เพื่อช่วยร่างกายปรับอุณหภูมิกันหน่อย โดยเฉพาะพุทราที่มีสรรพคุณทางยา แก้ไข้ และขับเสมหะ ส่วนผักบั้งนั้นมีฤทธิ์เป็นยาเย็น ถอนพิษได้ดี เป็นการเตรียมพร้อมรับมือกับไข้หวัดลมที่มักมาในช่วงปลายฝนต้นหนาว แกงที่วุ้นนี้คือ แกงส้มพุทรากับผักบั้ง (พะแปะโตกาหนึ่งห่วน) เครื่องปรุง เครื่องแกง ที่เป็นวัตถุดิบหลักก็หาง่าย ราคาถูก เปี่ยมไปด้วยสารอาหาร ลองทำกินกันดูนะครับ

เครื่องปรุง

๑. พุทรา	๒	ถ้วย
๒. ผักบั้ง	๑	ถ้วย
๓. กุ้งสด	๓๐๐	กรัม
๔. ปลาช่อน ๑ ตัว	๕๐๐	กรัม
๕. น้ำพริกแกงส้ม	๒-๓	ช้อนโต๊ะ
๖. น้ำปลา	๑	ช้อนโต๊ะ

เทศกาลอาหารมอญ วัดสามัคคิยาราม สามโคก ปทุมธานี

วิธีทำ

- นำพุทรามาล้างให้สะอาด นำมาโขลกพอบุบ (เพียงให้เม็ดข้างในแตก) ใส่ภาชนะเตรียมไว้
- นำผักบั้งมาล้างน้ำให้สะอาด หั่นเป็นท่อน พักให้สะเด็ดน้ำ
- กุ้งสดลอกเปลือกออก ล้างน้ำให้สะอาด ใส่ภาชนะเตรียมไว้
- ขอดเกล็ดปลา ผ่าท้องตัดเอาดีออก เคล้าเกลือให้ทั่ว เพื่อดับกลิ่นคาว ล้างให้สะอาด ต้มในหม้อน้ำเดือดไฟแรงให้สุก แกะเอาแต่เนื้อ ใส่ภาชนะเตรียมไว้
- นำเนื้อปลาช่อนที่เตรียมไว้มาโขลกกับน้ำพริกแกง ส้ม น้ำปลาใส่หม้อพอประมาณ ตั้งไฟให้เดือด ใส่ น้ำพริกแกงส้ม คนพอละลายดี ตั้งไฟให้เดือดอีกครั้ง ปรุงรสด้วยน้ำปลา
- ใส่พุทราและผักบั้ง ชิมรสตามต้องการ

หมายเหตุ

ผลพุทราที่นำมาแกง หากเป็นพุทราบ้าน ผลเล็ก เช่น พันธุ์เจดีย์ พันธุ์สีทอง จะออกรสเปรี้ยวอมหวาน หากเป็นพุทราป่า ผลเล็ก รสเปรี้ยวจัด ควรใส่แต่น้อย ไม่ว่าพุทราผลทั้งค่อนข้างสูง หรือสูงอม ก็สามารถนำมาแกงได้ทั้งสิ้น และจะใส่กะทิหรือไม่ใส่ก็ได้ รวมทั้งพลิกแพลงเนื้อสัตว์ที่จะใส่ นอกจากกุ้งแล้ว อาจเป็น ปลาสด ปลาแห้งก็ได้ แล้วแต่ชอบ

